

Kumbriķu un gāmiju piedzīvojumi. Dārgumu atgriezēji.

1.Nodaļa. Iepazīšanās ar gāmijem.

Vienā vasarā uz mājīgās mežmālas, gar kuru tecēja nesteidzamā upīte Smaržīte, no zāles krūmiem parādījās kāda simpātiskais melnais deguns.

Deguns piesardzīgi pieostījās, pēc tam paradījās arī meža iedzīvotājas purniņš. Zvēriņš sabozīja savas pūkainas uzacis. Viņš vienlaikus bija līdzīgs gan kāmim, gan sasurim, gan arī vāveri, gan visiem grauzējiem kopā. Ja vien kāds no ļaudīm redzētu viņu, tad uzreiz pārsteigti iesauktos, taču tas bija retu zvēru- gāmiju pārstāvis, par kuriem gandrīz neviens nezina.

Gāmijs ar ķepu sakartoja savas brilles. Jā, īstas brilles! Zvēriņš atrada tas vienreiz zem veca ozola un kopš tā laika uzskatīja sevi par pašu gudrāko kāmiju ciematā, kaut gan tā īsti nebija. Izņemot brilles viņš bija ģērbies bija dzeltenā kreklā un oranžās biksēs, no kurām izceļās liela kupla aste ar otiņu galā. So smukuli sauca par Fuksiju.

Zvēriņš vēlreiz sakustināja uzacis un veikli uzkāpa priedes celmā.

Tas tik ir lieta! Skaties, Čupoks! – sajusmināti izelpoja viņš, skatoties uz pļavu. Tulīt pat pie Fuksija pieleca otrais gāmiķis, arī košājās drebēs un ar tādu pašu kuplo asti.

Fuksijs un Čupoks ar izbrīnu skatījās uz cilvēku pusi, kuri atpūtās pļava. Proti - uz plastmasas kravas automašīnas zēna rokās.

- Tas taču ir īsts monstros, nevis mašīna! – palecās Čupoks.
- Kaut mums būtu tāda! Tad mums nevajadzētu dārgumus stiept uz saviem pleciem, pasaki? – sapņodāmi teica Fuksijs.

Bet tad garam gāmjiem, mīcot puķes un aizsēdžot sauli, panesās meitene, un viņiem nācās ātri paslēpties.

Pļava bija četri cilvēki: tētis mamma, puisis Viktors un meitene, kuru vecāki sauca par Sofi.

Tētis makšķerēja, mamma lasīja grāmatu, un bērni darīja to, ko parasti viņu vecumā bērniem patīk darīt dabas klēpī: spēlējās ar rotaļlietām, metot tās apkārt, skrēja pa mežu un daudz trokšņoja.

Sofi bija draudzīga meitene, ļoti mīlēja dabu un dzīvniekus. Šī iemesla dēļ viņa saviem vecākiem bieži pieprasīja lielu suni un vēlams ne viens. Vismaz divus, varētu arī sešus. Tā kā ģimene dzīvoja nelielā dzīvoklī, ar suņiem būtu jāiet pastaigā vismaz divas reizes dienā, daudz barot, savākt vilnu ... un ne tikai vilnu, mazgāt ķepas un vakcinēt. Sofija griēja pārliecināt vecākus, ka to visu viņa darīs pati, bet viņas tētis un mamma perfekti zināja, kas patiešām ar to nodarbosies, un, protams, tā nebūs Sofija. Tāpēc viņi atrada izeju - uzdāvinot meitenei zivtiņas, kāmiti un papagaiļi.

“ Tiksi galā ar rūpēm par viņiem, tad arī padomāsim par suni”, - pateica mamma, pasniedzot priecīgai meitenei zvēriņus.

Sodien dabā ar cilvēkiem devas tikai kāmītis, bet papagailis palika mājās. Sof nolika būrīti ar zvēriņu pie ūdens.

- Paskaties, cik skaisti, Homka! – iesaucas meitene, vēršoties pie kāmīša.
- Ja, neticami, - bez īpašas sajūsmas padomāja kāmītis, - ātrāk mēs brauktu atpakaļ.

Kāmītis Homka bija mājas dzīvnieks, un tikšanās ar neizpētamo un neparedzāmo savvaļas dabu, neizraisīja viņā sajūsmu.

- Paliec šeit un pabaudi dabu, bet es tikmēr paspēlēšu, - Sofija iepriecina zvēriņu un aizskrēja, uzjautrinoši paliecoties. Homka pavadīja viņu ar skatienu un palika pilnīgi viens.

Gribas Brinzu, - paskrēja zvēriņam galva. Brinzas nebija. Samirinajoties ar domu, ka ne visi zvēru sapņi ir īstenojami, kāmītis kādu laiku skatījās uz ūdeni, bet pēc tam viņam tas apnika, viņš apgūlās uz muguras un ar pakļejam kajam saka slinki griezīt ritentiņu būrī. Bet Brinza atteicās pamest viņa domas.

Drīzumā, pēc pusdienlaika, tētis, kartējo reizi parbaudot makšķerēs iesmas, pacela galvu un pamanīja, ka nāk mazs makonis un būtu jau labi taisīties un braukt uz pilsētu, lai nasamirktu zem lietus. Vēl viņam pavisam nebija copes. Bet kurš tētis aizbrauks no atpūtas dēļ tādiem sīkumiem? Bet mākonis, makonis – tas ir nopietni. Bērni negrīboši piekrita, ka mākonis – tas ir nopietni, un visi sāka taisīties. Viktors un Sofi kārtojas savas rotaļlietas, vecāki pakojā mantas un krava tas mašīnā.

- Tēt, es nevaru atrast savu kravas mašīnu! – nesaprašanā paieca zēns un atkal saka ložņāt pa zāli un ieskatīties krūmajā.
- Tu esi aizmārša! - jautri iesmējās viņa mazā māsiņa un turpināja vākt savas lelles un mīkstās rotaļlietas.
- Neesmu es aizmārša, es labi atceros, ka noliku to šeit! – sabozušies atbilsēja Vitja un nostājās uz ceļiem, labāk apskatīt zāli.
- Laikam, to ir paslēpuši kumbriķi! – pajokoja mamma, turedama galdautu, un piemirkšķinot tētim.
- vai gāmiņi! – jautri uzķēta tētis, piespēlejojot mammai. Tētis steidzās doties prom pirms saksies lietus un labprāt piedalījās spēlē.
- Kādi vēl gāmiņi? – noburkšķēja puisēns, rāpojot uz ceļiem un izvēršot zāli ar rokām.
- Mamma, a kas tie tādi kumbriķi? - jautāja meitene, nokratot no lelles lipīgus zāles stiebrus.
- Gāmiņi - tie ir mazi meža iemītnieki, nedaudz lielāki par parastajiem kāmjiem, no tā arī nosaukums – Ga-mi-ji! - tētis teica pa zīlēm.
- Ar ko nodarbojas gāmiņi un kur viņi dzīvo? Kā viņi izskatās? – ieinteresējās puisēns un uz mirkli atlika mašīnas meklējumu.
- Gāmiņi dzīvo mežā, viņus maz kurš redzēja, bet saka, ka tie ier pūkainie dzīvnieciņi ar asti kā vāverei un austiņam ar otiņam, - atbildēja tētis.
- Gāmiņi nodarbojas ar to, ka čiep visu, kas slikti gul, vai ko cilvēki ir aizmirsuši, - piebilda mamma.
- Parasteis gāmijs izskatās kā kāmīšs vai susuriņš, ir ģērbies biksēs un kreklā, runā, kā cilvēku valodā, tā arī dzīvnieku valodā, viena vārdā sākot, pasakaina rādība, - tētis ielika grozu ar palikušo ēdienu mašīnā un aiztaisīja багаžnieku.
- Bet kas tādas kumbriķis? – atgadināja meitene par savu jautājumu.
- Kumbriķis – tas ir tads pats gāmijs, bet no citas cilts – kum- bri-ķi, - pa zīlēm piebilda mamma. Kumbriķi arī zog cilvēku mantas, ka arī savāc visas atstātas un aizmirstas piederumus.

- Kur var ieraudzīt gāmiņus un kumbriņus? – Vitja vairs nemeklēja savu mašīnīti, bet uzmanīgi klausījās vecāku stāstu.
- Nekur! – tētis atbildēja.
- Kā tā – nekur? – vīlies pavilka puisēns, un beidzot paskatījies apkārt, meklējot savu rotaļlietu kravas automašīnu, viņš piegāja pie mašīnas.
- Nekur, - ispurinot un salokot galdautu, paskaidroja mamma, - tas nozīmē, ka gāmiņi un kumbriņi tikai izdomāts pasakainins radījums un realitātē neeksistē.
- Vienkārši, kad kāds kaut ko pazaudē un nevar atrast, lai neuzņemtos atbildību, viņš tā saka - kumbriņi nozaga vai gāmiņi aizvilka, - tētis iesmējās.

Gāmiņi, kuri sēdēja netālu zālē un visu dzirdēja, bija aizkarti līdz sirds dziļumiem.

- Ko?! Nozagām? Aizvilcām? ... Ik! – Čupoks pat saka žagāties aiz apjūkuma.

Biezā kažokāda gāmiņa mugurā no sašutuma kļuva brūngani pelēka. Kažokāda vietām bija tumši brūna un uz vēdera - balta. Gar gāmiņa muguru velcās melna stripa, bet uz ausīm bija otiņas. Arī kuplā aste beidzās ar otiņu. Būtne valkāja sarkanus (vai rudus) šortus ar štrumbentēm un gaiši zilu kreklu.

Viens gāmiņš noklausoties cilvēku spiredelējumu, aizklāja purniņu ar ķepu un pamāja ar galvu.

- Nav vārdu, - viņš nomurmināca caur ķepu un bedīgi nopūtās. Noņēmot ķepu no purniņa, ar acs kaktiņu viņš pamanīja būri, kas stāvēja pie ūdens. Radība, ļoti līdzīga gāmiņiem, gulēja būrī ar vēderu uz augšu un izskatījās diezgan nelaimīga.

Gāmiņš ar īsiem pārskrējieniem, slēpjoties lapojumā, slēpjoties zālē un saplūstot ar zemju cērpiem, aizkūlās līdz krātiņam.

- Pss-pss! – pasauca viņš kāmiņi, pieskaroties ar ķepiņām pie stieniem.
- A-a-a, kas šeit ir?! – izdzirdot divainu skaņu, kāmiņis atgriezās realitātē no fantāziju pasaules. Kāmiņš ieraudzīja savvaļas dzīvnieku šortos, kurš skatījās uz viņu no būra ārpuses.
- Kas tu esi? – gāmiņš jautāja.
- Homka, - klusi atbildēja kāmiņš, viņa mute palika sausa, un viņš izjūta kārtējo nesaprotāma uztraukuma lēkmi no tikšanas ar savvaļu. “Vajadzēja palikt mājās, - paskrēja kāmiņa galvā, - paslēpties zem Sofijas gultas un nerādīties. Nu viss, tagad esmu pagalam... mani apēdis.... Rozīte, zini ka es Tevi mīlēju, kaut arī ne vienmēr to izrādīju”.
- Bet es esmu Čupoks, - draudzīgi atbildēja radība un pasniedza savu ķepu būrī. – Sasveicināsim ķepas!

“Tulī viņš mani sagrābs un aizvilks! O nē, o nē, ko lai es daru?” – paskrēja sastingstam kāmiņam galvā.

- Nu! – steidzīgi pateica gāmiņš kratot ķepu.
- Be! – atbildeja Homka, izvilka mēli, aizsēdza atcis, paraustīja ķepas un, kā viņam šķita, ļoti ticami izlikās miris.

Čupoks sastinga ar izstieptu ķepu un pārsteigti raudzījās uz kāmi.

- Tu ko? – uzjautāja gāmiņš.

Homka varēja spēlēt savu lomu vēl paris mirkļus, bet pēc tām viņa uzvilkti nervi neizturēja.

- Neēd mani! – ievaidējās viņš, atvērot atcis.
- Hm, netaisījies ar, - neizpratnē atbildēja Čupoks.
- Vai, tiešām?
- Kristāli, - gāmijs pamāja ar galvu.
- Ak, tā vajadzēja uzreiz pateikt, citādi saki iepazīšanos ar iebiedēšanu un šausmināšanu.
- Nu jā, - apjucis, un pilnīga neizpratnē Čupoks pamāja ar galvu.
- Es esmu Homka, kāmis! – kāmis lepnī stādījās priekšā, ta arī guļot ar puncīti uz augšu.
- Bet es Čupoks, gāmijs. Ko tu te dari?
- Sapņoju par brinzu un ilgojos pēc savām istajām mājām, - gudri un nozīmīgi atbildēja kāmis.
- Bet, bet es...

Čupoks nespēja pabeigt, jo zēns meklējot rotaļlietu piegāja pie būra ļoti tuvu.

- Kopumā, es šeit dzīvoju un strādāju, bet man tagad jāiet! Tiksimies! – Čupoks pamāja ar ķepu un pazuda krūmos.
- Cerams, ka ne tādos apstākļos, - atbildēja kāmis, masējot ar ķepu pukstošo sirdi, - labāk nāc ciemos!

Tikmēr mežmalā zēns joprojām meklēja pazudušo mašīnīti.

- Dēliņ, mamma pasauca Vitju. – Ja nevari atrast savu spēļmašīnu, nekas briesmīgs nenotiks, - nākamreiz būsi uzmanīgāks! Bērni, sežaties mašīnā, jo drīz sāksies lietus!

Tētis atvēra mašīnas durvis un ar žestu palūzda ģimeni sēsties, tad pats iesēdas pie stūres, un iedarbināja motoru. Bērni ar mammu iesēdās uz sēdekļa un aizvēra durvis. Mašīna, izlaižot dūmu makoni, aizriboja uz pilsētas pusi.

Tiklīdz motora troksnis norima un automašīna pazuda no redzesloka, augstā zāle izplatījās, un gāmijs uzrapās tuvākā celmā, pielika ķepu pie pieres un ieskatījās tālumā - vispirms vienā virzienā un tad otrā. Gāmijam nevejadzēja likt ķepu pie pieres, lai labāk redzētu, viņš bez tā labi redzēja, bet viņš zināja tādu cilvēku žestu un bieži tā darīja, atdarinot cilvēkus.

Parliecinājoties, ka mašīna ar cilvēkiem aizbrauca un neviens viņu neredz, gāmijs iesvilpās, un no zāles izlida otrs gāmijs – līdzīgs pirmajam, oranžajos biksēs un dzeltenajā kreklā. Otrais gāmijs pienāca pie celma un jautājoši paskatījās augšā.

2. Nodaļa. Fuksijs un Čupoks

Čupoks noleca no celma, bet otrais zvēriņš ieņēma viņa vietu, un tāpat, saimnieciski, paskatījās apkārt.

- Fuksij, cilvēki jau aizriboja uz saviem ratiem ar motorīnu? – skātoties no lejas uz augšu uz sava biedra, jautāja Čupoks.
- Ugu, aizriboja! Un es brīnos cik nepateicīgi un cietsirdīgi ir cilvēki! Mēs taču viņiem visu laiku palīdzam, bet viņi mūs nemīl!- Fuksijs iebrēcās un sāka no celma ieskatīties zālē un krūmos. Tajā pat laikā gāmija kupla aste drebēja no dusmām.
- Mēs esam Varēnie Nozaudētu Dārgumu Meklētāji un Vērtību Atgriezēji, Varena Gāmiju Cilts, mēs daudzus gadus esam dzīvojuši kopā ar cilvēkiem un atdodam viņiem nozaudētus dārgumus,

taču cilvēki joprojām ikvienā, arī mūsos, redz visu viņu zudumu, zaudējumu un nelaimes cēloni – svarīgi paziņoja Fuksijs. Fuksijs bija izglītots un erudīts gāmijs, viņa vārdu krājums bija milzīgs. Viņam pat bija brilles, kurus viņš atrada ļoti sen, bet visi zina, ka brilles – gudrības pazīme.

- Vērts cilvēkiem kaut ko pazaudēt – turpināja Fuksijs, - viņi uzreiz apgalvo, ka kāds šo lietu ir nozādzis.
- Bet īstenībā cilvēki vienkārši ir zaudētāji-pazaudētāji! – Čupoks pamāja ar galvu, saliekot ķepas uz krūtīm.
- Precīzi! – Fuksijs piekrita.
- Kāpēc nost no celma, meklēsim nozaudētas mantas! – Čupoks atgadināja savam draugam par mežmalas apciemojuma mērķi. Bet kas tie tādi kumbriņi, par kuriem runāja cilvēki? – pēkšņi viņš atcerējās.
- Nezinu, nekad neesmu par tādiem dzirdējis! – Fuksijs paraustīja plecus, piegāja pie augstiem, bieziem krūmiem un, vaidot, izstuma mašīnīti, kuru tik cītīgi meklēja puisēns. Čupoks izbrīnīti paskatījās uz draugu.
- Fuksij, tas ir neticami! -Kā tu uzzināji, ka mašīnīte stāv šajos krūmos? – izbrīnījās Čupoks.
- Nē...es...e-e-e... - vilcinājās Fuksijs, -vienkarši es zināju, ka tā atrodas tieši šinīs krūmos.
- Tu ko, pats to šeit esi iestumis? – noprata Čupoks, uztaisīja apaļas acis un šausmās piespieda ķepu pie mutes.
- Ja! Ja, es to klusiņām iestumu krūmos, kad zēns pagriezās! - stingri atbildēja Fuksijs. – Es vienkārši negribēju stiept visas atrastas lietas uz ciematu, ceļš nav tuvs! Bet te, tāds skaists transportlīdzeklis! – Pie tām Fuksis mīļi glāstīja rotaļu automašīnu, kas augstumā sasniedza viņa krūtis. Viņš jau ar nepieciešību gaidīja, kā mašīnā ierīkos ciematā, un meitenes-gāmites, nopūšoties un luncinot astes, sajusmā skatīsies viņam pakaļ. Bet vakarā varēs pavizināt kādu skaistuli piekabē, pie strauta, apbrīnot saulrietu ... Viņš uzvilks nobružātas zilas bikses un būs skaists.
- Es būšu neatvairāms, - sapņaini nočukstēja Fuksijs.
- Bet tas taču ir zādzība! - ielauzās viņa fantāzijas Čupoksa balss. – Ciltz vacākie var mūs atstādināt no nozaudēto lietu meklējumiem! – draugs nopūtas.
- Nu e-e-e.... Mes viņiem vienkārši neteiksim par to! – Fuksijs vainīgi nopūtas.
- Neteiks viņš! Lieliskais plans! – noburkšķēja Čupoks, pagriezās un apņēmīgi devās apsekot mežmalu, kur pirms tam atpūtušies cilvēki.

Fuksijs, nokarot galvu un asti, aizcāpoja viņam pakaļ. Bet jau pēc dažām minūtēm, aizmirstot par notikumu, draugi aizrautīgi apskatīja pļaviņū un kramēja atrastas mantas rotaļu mašīnītes virsbūvē.

Viņi atrada trīs dažādu nominālu monētas, vienu piespraudi, kabatlakatu un konfekti. Visas šīs lietas tika iekrautas automašīnā, konfekte apēstas bez pēdām, un iepakojums tika pievienots virsbūvē.

Tad gājīgi izstum automašīnu uz meža takas un brauca uz sava ciema pusi.

- Dr-dr-dr, pateica Fuksijs, atdarinot stradājoša dzinēja skaņas. Viņi uzcēla kravas automašīnu uz paugura, to pagrūda, nebeidzot atkārtot "bedrītes-bedrītes-bedrītes", un, ielecot kastē, ar bļautīšanos un priecīgiem čīkstieniem metās lejā. Vairākas reizes mašīna nobrauca grāvī un iebrauca krūmos, bet vienu reizi pat apvēlās, pie tam uztramdot vecu vārnu, kura aizsnaudās, sēdus uz zara. Ar priecīgu smiešanos, piedzīvojot ceļu satiksmes negadījumu bez traumām,

draugi lika kravas automašīnu uz riteņiem un turpināja savu ceļu pie ciemata. Pēc stundas tie jau bija klāt.

3. Nodaļa. Gāmiju ciemats

Maza meža tautas ciemats atradās nelielā gravā un bija aizsargāts no visām pusēm: no nelūgtiem viesiem ar lieliem laukakmeņiem, no vējiem ar pakalniem. Apdzīvotā vieta sastāvēja no apmēram piecdesmit nelielām mājām-zemnīcām, kopumā tajā dzīvoja aptuveni divi simti gāmju. Šauro eju uz ciematu sargāja divi vai trīs apsargi, taču tas nebija obligāti - cilvēki nevarēja atrast ciematu, un meža dzīvnieki dzīvoja draudzībā vai vienkārši nevēlējās iesaistīties ar kareivīgajiem un trokšņainajiem gāmjiem.

- Drr... Drr... - nogurdinoši izspieda no sevis Čupoks un Fuksijs, ar lielu piepūli ievēkot mašīnīti ciematā. Viņi pēdējo pusstundu bija stumjuši rotaļlietu kravas automašīnu, jo ceļš pie ciemata bija ļoti līkumots un nelīdzens, un tāpēc bija pilnībā izsmelti.
- Vēl nepārdomāji būt par autobraucēju? – sarkastiski Čupoks pajautāja draugam.
- Drr... - ietiepīgi atbildēja Fuksijs, stumjot kravas automašīnu ar sasvidušam ķepām.
- Tālāk pats! – Čupoks uzsita draugam pa plecu un bezspēkā nogāzās uz zāles.
- Drr-drr, - novaidējies Fuksijs un aizstuma savu auto pie centāla laukuma.

Fuksijs turpināja savu ceļu uz drēbošajām ķepām. Visi skatījās viņam pakaļ ar nožēlu, bet Fuksijs bija tik noguris, ka pat to nepamanīja. Visbeidzot, ar neticamām pūlēm, ievēkot mašīnīti laukuma centrā, viņš uzrāpās virsbūvē, izplatīja ķepas uz visām pusēm, attēlojot zvaigznīti, un sastinga šādā stāvoklī.

- Ko atvēdi? – pajautāja garam ējošais gāmijs augsta melna cilindra-cepurē uz galvas.
- Vērtības, - ieņurdējas Fuksijs. Viņš saka migt ciet.
- Skaidrs. Bet kur ņemi mašīnu?
- A kas? – vienaldzīgi Fuksijs atbildēja. Viņš ta bija noguris, ka nesaprata, par ko viņš runāja.
- Redzi nu, es uzreiz tev teicu, ka sirdsapziņa tevi nomocīs, - ka reiz ējošais garam uz savas mājas pusi, pateica Čupoks.
- Nu ja! – miegaini atbildēja Fuksijs un uzreiz aizmiga zvaigznītes pozā, krācot un šņacot.

Kad no rīta atpūties Čupoks izgāja no savas mājas, centrālajā laukumā pilnā sparā ritēja gatavošanās gāmiju sapulcei.

- Mam, mamu, kas būs sapulcē? – ar interesi prašņāja kāds mazulis, ejot blakus ar savu mammu pie laukuma.
- Fuksijs nozaga mašīnīti, tulīt viņu kauninas! – pamaja ar galvu mamma.
- Vai tad, tiešām tik bargi? – Čupoks pakasīja kažoku pakausī un devāj pie laukuma. Jau stundu gāmiju ciema centrālajā laukumā, kas kalpoja par tikšanās vietu, vecākie un visi neaizņemtie ar darbu ciema iedzīvotāji apsprieda Fuksija slikto uzvedību. laukuma vidū atradās neveiksmīga rotaļu automašīna, un apsūdzētais Fuksijs sēdēja vīrsbuvē ar blāvu skatienu un skumjām acīs.
- Fuksij, ka tev nav kauns! - bargi pateica gāmijs melnajā mantijā ar garu baltu parūku un ar koka āmuru ķepā, pildot sanāksmes priekšsēdētāja pienākumus. Ar amuriti viņš paklauvēja pa nelielu celmu.

- Par Fuksija aizstavi izsaucas būt gāmijs Džumbo! Viņš zina viņu visu mūžu un apgalvo, ka Fuksijs var mainīties un būt attaisnotam. Jā, - priekšsēdētājs turpināja, - ņemsim vērā, ka šī nav viņa pirmais neapdomāts un ļaunprātīgs izgājens.
- Tieši tā! – no pūļa kāds bija iekliedzies, - laiks viņu pārbaudzināt!
- Uz darba terapiju! – piebilda cita balss.
- Izvartīt viņu koka sveķi un priežu skuļās, - piedāvāja gāmijs ar melnam ūsām. – Bet pēc tām nomazgat un aizsūtīt uz divam nedēļām uz ziemeļmežu, lasīt krūmkokus.
- Nomierinieties! Kartība! – uzsita pa celmu priekšsēdētājs. – Tātad, es turpināšu. Par apsūdzētajiem šodien uzstājas godājamais vecākais un cienījamais gāmijs karalis Hļups!

Atskānēja pāris nedrošu aplausu.

Karalis Hļups ija gālvenais starp gāmijs cilts vecākajiem. Tika uzskatīts, ka gāmijs cilti pieņēma lēmumus kopīgi, ka tika uzskatīts, ka pēdējais vārds vienmēr bija aiz balsīgiem, kliezīgiem un aurojošiem, bēt Jauka Gāmijs Cilts, kā viņi paši sevi dēvēja, bija tomēr meža karaliste: formāli visgālvenais bija karalis Hļups. Hļups bija tik vecs, ka viņa vadība aprobežojās ar baložu barošanu, svinīgi ķepas māsšanu parādēs un svinīgas runas teikšanu vispārējos gāmijs svētkos, kur pēc pāris glāzēm putujoša dzēriena ar medu viņš miga ciet, uz kāda gāmijs pleca noliecot galvu vai omulīgi piespiežoties pie viņa silta un pukaina sāna. Vecais karalis nebija īgns un pa savam taisnīgs, tāpēc ciemata viņu mīlēja un saudzēja, ka sēno un mīlu taradīciju.

Šodien vecītis Hļups sajūta spēka pieplūdumu, visticamāk, saka ietekmet rīta vingrinājumi, kurus viņš praktizēja jau nedēļu, un atteikšanās no rīta kafijas. Jūtot jaunības enerģiju un drosmīgu entuziasmu, Hļups gribēja runāt un spriedelēt, tāpēc, uzzinot par Fuksija nepiedienīgo uzvedību, viņš brīvprātīgi kļuva par apsūdzētajiem un šodien apsūdzēja ikvienam parādīt taisnīgumu un iemācīt vietējiem likumiem. Tagad viņš stavēja gāmijs lokā un laiku pa laikam satraukti pārvietojās no vienas vietas uz otru, noliecoties uz nūjas.

- Vārds tiek piešķirts apsūdzēšanai! – pavēstīja priekšsēdētājs, uzsitot ar āmuri.
- Es neļaušu, lai cilvēki domātu, ka gāmijs ir zaglīši! – parkatot ar savu nūju, kuru viņš sauca ne citādi kā Pakalsa, svinīgi paziņoja Hļups.
- Jā! Tu pareizi saki, Hļups! Pareizi! – piekrita daži no zverīņiem.
- Mēs kalpojam cilvēkiem jau daudzus gadsimtus, atrodam un atgriežam vērtības un dargumus, bet ne zogam tos! – karalis turpināja. Un bez tā skumjš Fuksijs automobiļa virsbūvē izdzirdot šos vārdus noskuma vēl vairāk.
- Kopumā, mans piedāvājums - atstādināt Fuksiju no vērtību meklējumiem uz mēnesi, kā kaislīgu kārtības pārkāpēju!

Gāmijs sanāksme dārdeja, apspriežot karaļa priekšlikumu.

- Vārds tiek dots aizstāvja pusei! – pasludināja sapulces priekšsēdētājs un iesita ar āmuri.
- Fuksijs, protams ir vainīgs, - piesardzīgi saka Džumbo, ļoti mīlīgs gāmijs un sēns Fuksija draugs. Un viņš pelnījis sodu, bet ne tik bargu! Galu galā pats Fuksijs atzinās savā nodarījumā, ļoti, ļoti nožēloja un sola to nekad vairs nedarīt! Pareizi, Fuchsij? - Džumbo jautāja.

Vainīgais gāmijs saka nopietni māt ar galvu un turpināja mat visu to laiku, kamēr gāmijs sabiedrība skaļi, trokšņaini un nepiekopjami apsprieda, kādu spriedumu pieņemt. Vieni atbalstīja Hļupsu, vairāki bija Džumbo pusē.

- Beidz māt ar galvu, viņa tev drīz nokritīs, - beidzot priekšsēdētājs apturēja Fuksijs kustības. – Tā, pie kāda sprieduma nonaca Varena Gāmijs Cilts?

- Izvērtīt viņu koku sveķos un ... - ieteica ūsains gāmijs
- Nomierinies tak tu! - kļiedza uz viņu kaimiņi.
- No pūļa iznāca apaļīgs un labi paēdis gāmijs ar kuplu purnu, pakustināja vaigus, ieelpojot gaisu, un skaļi paziņoja:
- Varena Gāmiņu cilts ir nolēmusi atstadināt Fuksiju no vērtslietu meklēšanas uz nedēļu un divām dienām!
- Un izvērtīt to koku sveķos! - atkal iebāza ūsainais gāmijs.
- Tak, klusē beidzot! - apkārtējie gurgulēja uz viņu.
- Tātad nedēļa un vēl divas dienas atstādināšanas, - rezumēja priekšsēdētājs. - Lēmums ir pieņemts. Tikšanās ir beigusies! Paldies jums visiem, visi ir brīvi, - gāmijs melnā mantijā uzsita ar āmuru, nolika to malā un noguruši pakratīja ar ķepu - āmurs bija diezgan smags.
- Iedzīvotāji sāka izklīst, apspriežot spriedumu. Nokaunināts Fuksijs nolēca no virsbūves zemē.
- Draugi līdzjūtīgi uzsita Fuksijam pa plecu, bet ko lai dara - viņš pats to ir pelnījis. Drūmais gāmijs klīda, nepaceļot galvu un piespiežot ausis. Nedaudz vēlāk viņš un Čupoks atdeva atrastās vērtības vecākajam un, tāpat kā visa cilts, varēja atpūsties līdz rītam. Fuksijs devās uz savām mājām un pa ceļam smagi nopūtās, atcerēdamies, kā ne tik sen viņam tika izteikts brīdinājums par pārkāpumu, kā rezultātā cieta karalis Hlups, un Fuchsiks tika iesaukts par "Šulbertu".

4. Nodaļa. Mūzika un Šulberts

Stāsts ar Šulbertu bija tāds. Kādreiz Fuksijs un viņa draugi Džumbo un Čupoks ceļoja pa mežu dārgumu meklējumos. Diena bija skaidra, laikam, brīvdiena vai nu cilvēkiem bija svētku diena, tāpēc nozaudēto dārgumu nozveja solījās būt liela. Draugiem nevajadzēja ilgi klīst, drīz viņi ieraudzīja vai drīzāk pat sadzirdēja lielu atpūtnieku grupu. Gāmijs devās skaņas virzienā un paslēpās krūmājos mežmalē, kur trokšņaini un jautri pavadīja laiku cirka mākslinieki no ceļojošās cirka. Viņi jokoja, smējās, dejoja un kaut ko grauздēja virs uguns. Skaistas un melodiskas skaņas izplūda no vēl neredzēta aparāta, kas stāvēja uz automašīnas bagāžnieka, un vairāki atpūtnieki kustējās mūzikas ritmā.

Draugi ērti iekārtojās, klausījās mūziku un ar interesi vēroja cilvēkus. Un bija tik daudz ko redzēt! Burvis izklaidēja kolēģus ar liela magnēta darbu un aizdedzināja liesmu ar biezu palielināmo stiklu, koncentrējot saules staru uz kādas virsmas. Kļūns eksperimentēja ar reaģentiem, radot skaļus plaukstienus, sīkus sprādzienus un daudzkrāsainu miglu. Izklaidētājs skaisti deklamēja dzeju no grāmatām, un akrobāts šļaca no ugunsdzēsamā aparāta, sarīkojot putu ballīti.

Kompanija ballējas ļoti ilgi, un sāka taisīties mājās tikai uz vakarpusi. Atpūtnieki ļoti nogura, lika mantas ātri un lielā steigā. Beidzot pāris pārbaztu mašīnu ar cilvēkiem pameta mežmalu, piedumojot ar izplūdes gāzēm, aizbrauca pilsētas virzienā.

Kad automašīnu dūmi un putekļi izklīda un viņu dzinēju troksnis attālinājās, draugi-gāmijs redzēja, ka atpūtnieki plāvā ir aizmirsuši atskaņotāju ar platēm un kastī ar magnētiem, reaģentiem, grāmatām un ugunsdzēsamo aparātu. Gāmijs neilgi apspriedas un nolēma atskaņotāju un visas pārējās lietas aizvest uz ciematu, lai gan tās viss bija diezgan smags. Pēc ilgiem, mokošiem sagatavošanās darbiem, tostarp iesildīšanās, nestuvju būvēšanas, ilgus mantas kraušanas un arī pēc tikpat mokoša ceļa, beidzot ciematā tika nogādāta smaga krava (pēc tam, starp citu, Fuksijs aizdomājās par mašīnīti ar piekabi, un ar ko tas viss viņam ir beidzies, mēs jau zinām). Dārgumi tika svinīgi uzstādītas centrālā laukuma vidū. Visa gāmijs ciltis saskrēja, lai apskatītu brīnumu tehniku! Pēdējais, kas atklīboja, bija vecais Hlups.

Uz Hļupsa galvas bija sens kronis, kas izgriezts no skārda bundžas un cieši pārvilkts virs galvas vainaga. Reiz Hļups tika kronēts, un kopš tā laika viņš nav varējis noņemt kroni - tas stingri sēdēja uz viņa galvas, kā laulības gredzens uz resna pirksta. Sākumā Hļups negribēja noņemt vainagu, un tad vienkārši aizmirsā, ka viņš to valkā.

Sakarā ar to, ka karalis vienmēr bija viņa kronī, daudzi gāmiņi jau sākuši aizmirst, kā Hļups izskatījās bez tās. Dažas nelaipnas valodas apgalvoja, ka Hļupu pat kronī apglabās, un jaunajam karalim tiks izgriezts jauns kronis. Citas īpaši ļaunprātīgas mēles apgalvoja, ka Hļups nenoņem kroni pat tad, kad viņš iet gulēt vai mazgājas vannā. Un viens gāmijs apgalvoja, ka redzējis, kā Hļups vienu reizi noņēmis kroni, paskatījies spogulī un ... neatpazinis sevi!

- Eh-khe-khe-he, - Hļups noklepojas un iebakstīja ar zaraino mietu mūzikālās iekārtas virzienā: - Kas tas par brīnumu aparātu? Tas ir ..e..e....traktors? Vai mmm... lampiņa?

Kaut gan karalis Hļups bija vecs, bet toties viņam patika paplatīties ar savam zināšanām zinātnē un tehnikā un katrā iespējamā veidā, šīs zināšanas tika uzsvērtas, bet ne vienmēr laikus un bieži pat nevietā.

Fuksijs, Džumbo un Čupoks sāka rosīties pie atskaņotāja.

- Tulīt mēs jums parādīsim lieliskas atrakcijas! Neredzētais šovs!- pasludināja Fuksijs ar pieredzējoša šova vadītāja balsi. Aiz viņa muguras paradījas tālie sarti makoņi un kaut kur satraukti iesaucies izbījies putns. Hļupsa sirds saubīgi iesitas, bet zinātkāre izrādījās spēcīgāka par pašsaglabāšanās instinktu, un vecais karalis nolēma palikt. Cilts, neticīgi lūkojas uz aprikojumu un bailīgi smaidīja, gaidot brīnumu, sākuma piesardzīgi aplaudēja.
- Ieslēdzu!- iekliedzās Fuksijs un piespieda pogu.

Plašu atskaņotājs sāka griezt plati, vispirms no skaļruņa atskanēja šņukstēšana un tad sprakšķēšana. Cilts, izstiepusi kaklu un aizturējusi elpu, lūkojas uz brīnumu aparātu. Mazākie gāmiņi uzkāpa tuvumā augošajos kokos un karājās no zariem kā dīvaini augļi.

- Kaut ka, nekas nav dzirdams un redzams! – mazliet kurls Hļups piegāja tuvāk pie ierīces un ieklausoties pienesā ķepu pie auss.

Visticamāk, viņš pārāk tuvu piegāja pie magneta, kurš gulēja blakus ar atskaņotāju, un spēcīgs magnetiskais laukums pievilka kroni, un Hļupsu pie reizes, vienlaku ar iecirtīgu mūziku kura izplūda no atskaņotāja.

Tas izskatījās ļoti divaini: tikko bija Hļups – un Hļupsa nav, precīzāk sakot viņa galvas, kura apsēsti vīlināja pie magneta kopā ar kroni kaut kur lejā un sānos. Nespēdams tikt galā ar vareno spēku, zem padoto apšaubāmo skatienu Hļups izmisīgi pretojās, cenšoties iztaisnoties. Nikni izbolījis acis un pūkstot no sasprindzinājuma, vecais karalis centās izkļūt lauka no magnēta darbības. Bet varena spēks neatlaida vajā, un cilts aizrautīgi vēroja, kā Hļups raustīja ķepas, cenšoties atbrīvoties. Mūzika turpināja skanēt skaļi, un no malas šķita, ka Hļups dejo, vicina zizli, kustina ķermeni un šad un tad paceļot asti, pie tam grabjot zemi ar ķepām mūzikas pavadība.

- Laikam vecais nolēma nodejot džigu! – kāds nokomentāja, un atzinīgi sāka aplaudēt.
- Grozies vecais! Karaļi vienmēr ir jauni! - jaunie gāmiņi kļiedza Hļupsam, lepojoties ar vecākā veiklību. Kādā brīdī Hļupa muskuļi neizturēja, un vecais karalis ar spēku tika pievilts pie magnēta.

Daži dzīvnieki sāka saprast, ka ar Hļupsu kaut kas nav kārtībā, un drosmīgākie metās pie karaļa. Jautrās mīlestības balādes pavadībā, vecākais tika sasiets ar virvi un ar grūtībām atrauts no magnēta.

Džumbo un Čupoks uzlēca uz atskaņotāja, lai to apturētu, bet griezīgā plāksnīte paķēra abus. Džumbo un Čupokss sāka lēkāt pa viņu kā zirgi pāri barjerai. Beidzot Čupoksam izdevās apturēt aparātu un plāksnīte, izskaņojot pēdējos akordus, sastinga uz vietas.

Hļups novaidējās un, izbāzis mēli, norādīja uz Fuksiju.

- Tu... higi-a-i... Kā tevi ... hu-a-i... — Šulbert! — Hļupss nespēja atvilkt elpu un aizkaitinājumā nosauca Fuksiju vārdā, kas atgādināja pazīstamā komponista vārdu. — Vairāk nekādu šovu, Šulbert! — viņš beidzot izdvesa, padraudēja ar savu spieķi un, noguris, devās uz savu namiņu.

Cilts ar līdzjūtības pilnu skatienu pavadīja Hļupsu. No tās dienas gāmiņu atmiņā uz visiem laikiem ir atlicis arī savvaļas deja, ko izpildījis Vecākais, bet aiz Fuksija nostiprinājusies dīvaina iesauka “Šulberts”.

5. Nodaļa. Homkas glābšana

Sākās Fuksija atstādināšanas nedēļa no vērtību meklēšanas. Gāmijs bija ļoti skuma un garlaikojās. Lai draugam nebūtu tik bēdīgi, Čupoks un Džumbo bieži devās pie viņa ciemos. Pirmo reizi (pirmajā atstādināšanas dienā), tādu pasēdēšanu laikā, biedru saruna ienāca par Homku, Sofijas mājdzīvnieku.

- Viņš bija ļoti miermīlīgs, - pateica Čupoks, - bet nedaudz dīvains. Vēl viņš uzaicināja mani ciemos un pateica, ka ilgojas pēc savam īstajām mājām. Interesanti ko viņš ar to bija domājis?
- Protams, ka mežu! – bezšaubīgi paziņoja Fuksijs, - viņš taču iz zvērs?
- Zvērs, - piekritoši pamāja Čupoks un Džumbo.
- Un kur dzīvo zvēri? – Fuksijs turpināja domu ķēdi.
- Kur? – uzprasīja draugi.
- Mežā!
- Pareizi Fuksij! – piekrita pārējie gāmiņi. – Tev spožs prāts un erudīcija kā vienmēr!
- Un tu saki, ka viņu tur būrī? – Gandarīts ar uzslavu Fuksijs painteresējās Čupoksam.
- Ta arī ir. Un vēl piespiež skriet apkārt pa riņķi. Kas par nīrgāšanu!
- Tātad viņš ir ķilnieks un vēl par viņu nīrgājās! Vajag glabāt kāmiņi no nebrīves. Viņš ir pelnījis brīvību! – Fuksijs iedvēsmojās.
- Brīvība! – draugi atbalstīja viņu ar skaļiem saucieniem un sagatavojās doties uz brīvu gājieni. Sakravājuši vajadzīgo aprīkojumu, draugi atgriezās mežmalā, kur vakar notika viņu tikšanās ar Homku. Pastāvēja pie upītes, kur atradās būris. Čupoks saoda smalku, bet gaisā jaušamu smaku, un, sekojot viņam, viņi devās uz pilsētas pusi. Vairākas reizes pēdas bija zudušas, bet Čupokss to vienmēr atrada, un, kad debesis iedegās pirmās zvaigznes, draugi sasniedza pilsētu. Gaisā parādījās daudz jaunu un nepazīstamu smaržu, bet Homkas pēdas kļuva skaidrākas.
- Aiz manis! – Čupoks parliecinoši veda draugus. Viņi uzvilka melnus šortus un uzzīmēja uz sejas svītras ar apavu laku, lai saplūstu ar nakts tumsu. Viņi klusēdami un veikli pārvietojās tumsā, slēpdamies meliorācijas grāvjos un izvēloties pamestas alejas. Visbeidzot, gāmiņi sasniedza glītu divstāvu māju.

- Seit! – cupoks parādīja ar ķepu, uz otrā stāva atvero logu.
- Brīvība! – saka kliegt Džumbo, bet Fuksijs laikus aizspieda viņam muti ar ķepu.
- Tu ko! Mes taču esam ielenkumā, ta ir slepena atbrīvošanas misija!
- Ak, piedodiet, - apjukuši atbildēja Džumbo.

Slepenais trio pietuvojas pie divstāvu ēkas.°

Gāmiji atritināja virves ar piesietiem āķiem un aizķērās aiz otrā stāva palodzes. Viņi veikli un strauji rāpās pa virvēm un iekāpa pa logu. Nokļuvuši iekšā, draugi ieraudzīja mēness gaismā lielu krātiņu, kur starp citām lietām stāvēja gultiņa, kurā saldi gulēja kāmis. Istabas otrā pusē stāvēja vēl viens būris ar papagaili, bet pie sienas - liels akvārijs ar zivīm. Papagaiļis apjukusi blenza uz viesiem. Džumbo pielika pirkstu pie mutes.

- Kušš, putns! Nebaidies, tevi mes arī izglābsim!

Dīvi gāmiji noslīdēja pa virvi no palodzēs istabā, Fuksijs un Čupoks atvēra Homkas būri un klusi pārlika kāmi uz uzādītās sedziņas, ko bija paņēmuši sev līdz. Kad draugi saka viņu pa virvem celt augšā pie atverta loga, kāds aiz durvīm ieslēdza gaismu un gamiji sadzirdēja soļus.

Draugi sāka steigties. Ātri pārņēma virvi ar ķepām, Džumbo uz palodzes pieņēma kravu un ļoti nevēlīgi nodārdināja sainīti ar kāmi sev blakus.

- Brinza, - Homka nomurmināja sapnīun, saldi nožāvājās, pagriežas uz otru sānu. Fuksijs un Čupoks jau bija uzkāpuši uz palodzēs, bet soļi aiz durvīm palika skaļāki.
- Putns, mēs atgriezīsimies pēc tevis! Un pakaļ jums gūstainas zivtiņas! - Džumbo uzmundrināja "ieslodzītos" un, savilcis ķepu dūrē, iesaucās: "Brīvību!"

Ar šiem vārdiem gamiji nometa apsieto ar virvēm ar Homku pa logu un izlēca aiz viņa.

- Brīvība, - nesaprotoshi pamānot, atbildēja papagaile Rozīte. Zivis akvārijā neatrada ko pateikt un sašutoši klusēja.

Krītošais sainītis ar kāmi apstājās burtiski par mata tiesu no zemes, karājoties uz virvēs un šūpodāmies. Gāmji veikli nolaidās viņiem pakaļ, sarullēja virves un vilka segu aiz sevis. Viņi negribēja pamodināt Homku pirms laika un plānoja viņu pamodināt tikai mežā, tādējādi dzīvniekam sagādājot patīkamu pārsteigumu - viņš aizmidzis nebrīvē un pamodās savās īstajās mājās.

Mēness gaismā viņi sasniedza mežu. Uzmodinot kāmīti, draugi sagatavojās viņam paziņot par gaidīto brīvību.

- Draugs mosties! - Fuksijs paklapēja kāmim pa plecu.
- Tu esi brīvībā! – lepns ar sevi un ar savu gājienu, pavēstīja Čupoks.
- Brīvība! – no sirds iekliedzās Džumbo un palecās aiz laimes.
- Kas? – beržot atcis ar ķepām, miegaini apjautājās kāmis, - Ko?

Homka izstaipījās, nožāvājās, ieraudzīja gāmijus, paskatījās apkārt un izbrīnīti izbolīja acis.

- Kue es esmu? Kas Jūs tadi esiet?! Kur ir mans būrītis?! – iebrēcās kamis
- Nebaidies, mes tevi izpēstījam no bēdas! – Fuksijs sāka viņu mierināt.
- Tagad tu esi drošībā! – piekritoši pateica Čupoks.

- Skrien, draugs! Tagad esi brīvs, ka vejs! – svīnīgi pavestīja Džumbo un paradīja ar ķepu uz meža necaurskatāmu tumsu. Tāluma sadzirdējas vilka bēdīga gaudošana.
- Jābēg?! – Homka parjautāja. – Kur jābēg, priekškam jābēg?!

Viņi mani iedzīs mežā un apēdīs, - Homijam paskrēja galvā. - Ardievu, Rozīte! Bet bez cīņas es nepadošos, mani ar kailajām ķepām nepaņemsi!» — varonīgi nodomāja kāmīši.

- Skrien uz mežu savas īstajās mājās! – labu gribēdam atkārtot Čupoks. – Tu taču pats teici, ka ilgojies pēc mājām. Atceries mežmala pie upes? Es esmu gāmijs Čupoks, tagad atcerējies?
- O-o-o, - Homka iestenēja, apķerot purniņu ar ķepam, - manas īstas mājas ir dzīvoklī! Es tad pēc viņas ilgojos!
- Bet mēs domājam tu esi gūstnieks! – Fuksijs iebrīnījās. – Nolēmām, ka meža tev bus drošāk.
- Drošāk?! Naktī meža vidū?! Mani tulīt apēdīs plesoņi zvēri!!! No manis pāri nepaliks pat šortiņu štrumbantes!!! – izmisīgi iepiksejās kāmīši.

Homkam sākās tas, ko cilvēki bieži dēvē par histēriju vai panisku uzbrukumu. Gāmijs ar visiem paņēmieniem sāka viņu mierināt, un, ticiet man, spēkus tas prasījis nemaz. Beidzot draugiem izdevās nomierināt Homku un viņš pastāstīja par savu dzīvi.

Homka vēl bija mazs, kad cilvēki viņu pieradināja, un, cik viņš atcerējās, viņa dzīve ritēja būrī. Sofija, kura rūpējās par Homku, bija laipna un bieži lutināja kāmīti ar dažādiem gardumiem. Arī istabā ar Homku dzīvoja papagaile Rozīte, kuru viņš ļoti mīlēja, un klusas zivtiņas akvārijā. Homka bija ļoti apmierināts ar dzīvi un nevēlējās to mainīt uz mežonīgā un bargā meža zvēra likteni.

- Draugi, es ļoti novērtēju jūsu rūpes par mani, bet lūdzu jūs - aizvediet mani atpakaļ uz mājām!

Mani saimnieki vēl gul, un, ja līdz rītam es nokļūšu būrī, tad neviens nepamanīs, — Homka sacīja saviem jaunajiem draugiem.

Smagi nopūsdamies, draugi kopā ar Homku devās atpakaļ uz pilsētiņu un līdz pusnaktij atkal bija uz vietas.

Atkal nošķindēja metāla āķi, atkal Fuksijs un Čupoks iekāpa otrajā stāvā, bet Džumbo, kas bija palicis lejā, apsēja ap Homkas apaļīgu vidukli virvi un gāmijs kas atradās augšā sāka celt viņu aiz auklīgas augšstāvā. Pats kāmīši, pārāk komfortablās dzīvēs apstākļos bez fiziskām slodzēm, rāpties pa virvēm nevarēja. Homku drīz iecēla augšā, un draugi aizveda viņu uz būrī.

Papagailene Rozīte sagaidīja viņus ar mierīgu skatu, jo šajā naktī vairs nekas nevarēja viņu pārsteigt.

- Piedod mums, Homka! — Atvaino, putniņ! — nomakts ar neizdevušo glābšanas misiju Čupoks skumji noteica.
- Jā, Homka, aizrāvāties ar secinājumiem, domājām, ka tev te slikti! Fukss nomākts piekrita.
- Domājam tu esi nebrīvē, gribējam tev davat brīvību! – Džumbo piebilda.
- Draugi! Jūs tikai paskatieties, ka es dzīvoju! Vai tad par šādu dzīvi nevar priecāties? – iesaucās Homka un iesledza mazu lampu savā būrī.

Fuksijs, Džumbo un Čupoks bija apmulsuši par nepieredzētu greznību — Homkam bija visērtākais mājoklis, par kādu var tikai sapņot.

Būrī, bez uzklata uz grīdas paklāja, bija mazs dīvāniņš, krēsls, skapis, spogulis, izlietne, skrejceļš un pat puķes mazos podos. Uz sienām karājās ainas ar ainavām, un viss būris atgādināja nelielu mājiņu. Fuksīks, Džumbo un Čupokss sajusmā noelsās: protams, Homka negribētu nomainīt savu dzīvi pret savvaļas meža dzīvi.

- Manā dzīve ir viss! - pateica Homka. Un, paklusejot, nopūtās. – Izņemot manu pirmo mīlestību – Skūpstīņu.

Homka nopūtās vēlreiz un parādīja draugiem simpatiskas kamītes fotogrāfiju svārciņos ar paštaisītiem spārniņiem aiz muguras.

- Reiz Skūpsīte ieraudzīja lidmašīnu ar uzrakstu "Airbus" un nosprieda, ka arī viņa ir Eirbusa, uzmeistarojusi spārnus, un kopš tā laika mēs viņu neredzējām... - Homka skumji pabeidza un norādīja uz lielo plakātu pie sienas, kurā bija attēlota skaista, balta lidmašīna ar spilgtu, sarkanu Airbus uzrakstu.

Viņi kādu laiku pasēdēja uz dīvāna, atpūtās, bet bija pienācis laiks atgriezties mežā. Gājmi atvadījās un grasījās atkal izlēkt pa logu, kad Homka viņus apturēja

- Esmu pateicīgs par raizēm par manu personību un nevēlos, lai jūs aizietu bēdīgi. — Mani meža brāļi, es nolēmu sarīkot uz atvadām priekšnesumu, — sacīja Homka.
- šovs? - Fuksīks apvaicājās.

— Ahā, šovs! — kratīdams vaigus, viņš priecīgi iesaucās.

- pēdējais šovs, ko esam redzējuši, ir beidzies... diezgan neviennozīmīgi! - Džumbo šaubījās.

— Neraizējieties, viss būs labi, — sacīja Homka.

Viņš izņēma no skapja smailo cepuri un zvaigžņu apmetni, ieģērbās tērpā un ieslēdza nelielu gramofonu. Spēlēja mūzika.

— Ap! — Homka skaļi iesaucās kā īsts cirka dzīvnieku dresētāji.

Ar šiem vārdiem Rozīte izvilka ķepu no būra, atvēra durvju aizbīdni, izlidoja ārā un apsēdās uz asara blakus kāmītim.

— Ap! kāmis atkal pavēlēja. Un papagailis pārlidoja uz otru perēkli.

- Ap! - un Rozīte izdarīja kūleni.

- Kāmis atkal iesaucās "Ap!" - un zivs izlēca no akvārija, pārgriezās gaisā un iegrima atpakaļ ūdenī.

Tas bija tik lieliski, ka Fuksijs, Jumbo un Čupoks sāka jautri smieties un skaļi aplaudēt, aizmirstot par neveiksmīgo mēģinājumu glābt kāmīti.

Draugi jo īpaši smējās par triku, kad Homka iebāza balonu kabatā un pēc viegla šmaukšņa izņēma balonu no mutes. Ilgu laiku Homka rādīja dažādus trikus, izklaidējot gamijus, un, kad pienāca laiks atvadīties, meža iemītnieki negribēja doties prom - viņiem tik ļoti patika. Taču nebija ko darīt, bija pienācis laiks

doties mājās. Kāmītis apskāva savus jaunus draugus un novēlēja viņiem visu to labāko. Fuksijs, Jumbo un Čupoks vēlreiz uzaicināja kāmīti ciemos pie viņiem un uzzīmēja karti ar ceļu uz viņu ciematu. Atvadījušies un atkal nonākuši meža malā, kāmīši vienojās, ka neveiksmīgais glābšanas mēģinājums bija cirka izrādes vērts. Vēl ilgi pēc šī atgadījuma kāmīši izklaidēja savus cilts draugus ar dažādiem cirka trikiem, ko viņi bija redzējuši kāmīša vizītes laikā. Kādu dienu Čupokss trika laikā norija bumbu, un visi briesmīgi nobijās. Pēc šī notikuma gāmiji izdarīja secinājumus un tagad cenšas pēc iespējas retāk bāzt mutē svešķermeņus.

6. nodaļa. Gāmiju dārgumi

Gumijiem - meklētājiem šī bija smaga, gara, bet veiksmīga diena. Čupoks, Fuksijs un Jumbo piecēlās rītausmā un staigāja pa mežu, visur savācot nozaudētas cilvēku vērtslietas, līdz debesis tālumā iekrāsojās oranžās svītrās un milzīgā saules lode sāka lēnām attālināties aiz augstiem kokiem rietumos.

Čupoks, Fuchsijs un Jumbo plecu somas bija līdz malām piepildītas ar atrastiem priekšmetiem.

- Uz ciematu? - Jumbo jautāja, noslaucīdams galvu ar tikpat mitru ķepu.

- Jā, - Čupoks atbildēja, - lai izžāvētu viņa bikses.

Trijotne pagriezās ciemata virzienā un aizsteidzās pa taku, atstājot ķepu nospiedumus biezā zālē. Lai tur nokļūtu, viņiem bija nepieciešama ceturtdaļstunda. Aizgājuši garām sargiem pie ieejas ciematā un pastaigājušies pa galveno ielu, draugi nonāca pie Hlupa mājas. Priekšnieks sēdēja uz lieveņa, ietērpies pledā, ar termometru zem rokas un dzēra kaut ko tvaicētu no krūzes. Vecākais neizskatījās labi.

- Kam jūs vēlaties saņemt šīs vērtslietas, priekšniek? - jautāja Čupokss, pieceldamies uz lieveņa un nometis maisu no pleca.

- Ak, kāpēc gan jūs, puisi, šodien neaizvedat visus dārgumus uz glabātavi "lombardu", es nejūtos labi, - atbildēja Hļups ar aizsmakušo balsi. - Kases vecākie gaidīs, viņi jau kopš rīta ir darbā.

Dārglietu krātuvi gāmiji dēvēja divainā vārdā par "lombardu". Gāmiji zināja, ka cilvēki pilsētās bieži vien nes savas dārglietas uz lombardu, un uzskatīja, ka tā ir visdrošākā vieta, kur tās glabāt. Meža dzīvnieki, atdarinot cilvēkus, deva šo nosaukumu lielajai pazemes alai. Vietējo dārgumu sargu iesaukas bija Nauda-Bauda un Dārgumi-Gardumi, jo viņiem patika tās atkārtot sos vārdus, gan vietā, gan nevietā. Viņi bija tikpat veci un gudri kā Hļups un ļoti atbildīgi savā darbā, par ko drīzumā varēsīm pārliecināties.

Gāmiji atstāja Hļupa lieveni, novēlot viņam ātru atveseļošanos, un devās uz alu, kur glabājās gāmju dārgumi. Ieeja alā atradās augstā kalnā, kas aizsargāja ciematiņu no ziemeļu vējiem. Pie ieejas draugi sasveicinājās ar apsargiem un devās pa garu, līkumainu koridoru, kas veda uz pazemi. Koridors veda uz augstu un platu zāli.

Zālē pie sienas stāvēja galds, apkrauts ar biezām grāmatām, pie kura sēdēja divi vecāka gadagājuma kungi. Viens bija īss un kupls, otrs - garš un tievs, ar skaistām bārkstīm. Abi bija ar brillēm.

- Sveicieni vecākajiem! - Puisi sasveicinājās.

- Sveiki, jaunie vīri, vai esat atnesuši naudu-baudu, gredzenus-medzenus, auskarus-mauskarus? - Viņš draudzīgi sasveicinājās ar garais Nauda-Bauda.

- Sveiki, - nenovirzot acis no grāmatvedības grāmatām, piekodināja vaigotājs Dargumi-Gardumi. - Ko jūs esat atveduši?

- Daudz," apmierināts atbildēja Fuksijs, kad viņi sāka bert uz alas grīdu atnestās vērtslietas.

- Paskatīsimies, ņemsim to vērā, novērtēsim, ieliksīm pareizajā vietā, - Dārgumi-Gārdumi paņēma no galda palielināmo stiklu un sāka rūpīgi aplūkot laupījumu.

- Kartona kaste, viena! Sudraba ķēdīte, saplēsta, viena! Dzelzceļa laikraksts, saburzīts, viens! Metāla broša, viena! Šokolāde iesaiņota, divas reizes nokosta, no dažādām pusēm, viena tāfelīte! - Dārgumi-Gārdumi uzskaitīja atrastās dārglietas.

- Kādā zinā nokosta?! - Jumbo un Čupokss iekliedzās.

- Tā lūk! Nokosts, un, spriežot pēc nospieduma, viens no zobiem ir salauzts! - Dārgumi-Gardumi nesteidzīgi atbildēja.

Jumbo un Čupokss paskatījās uz Fuksikju, kuram bija bojāts zobs vai drīzāk izsists.

- Vienkārši šokolādes batoniņš ar riekstiem un rozīnēm, tik garšīgs... - Fuksijs sūkstījās.

Jumbo un Čupokss sāka tuvoties Fuksijam ar nolūku iesist viņam pa purnu, taču Fuksijs pamanīja nelielas slepenas durvis un sāka pie tām atkāpties, mēģinot izvairīties no atriebības. Durvis bija vecas, pamestas un izskatījās noslēpumainas.

Vecākie šo Fuksika kustību pamanīja pārāk vēlu.

- Apstājies, tur! - Kiedza Dārgumi-Gardumi.

Bet Nauda-Bauda tikai raudzījās ar klusām šausmām, nometot lupu.

- Ah, ko jūs teicāt? - Fuksijs sadzirdot skaņu pagriezās, bet tad Jumbo un Čupokss, kas tuvojās savam draugam, paklupa, uzgāzās virsū Fuksijam, un visa trijotne iekrita ejā. Aiz viņiem aizcirtās durvis, un iestājās tumsa.

- Tur ir pamests labirints! - Nauda-Bauda turpināja kliegt, bet tas bija bezjēdzīgi: durvis atdalīja draugus no ārpasaules.

Gāmiji tumsā spēra dažus soļus uz priekšu, tad atpakaļ, bet nespēja atrast durvis, lai arī cik daudz reižu netaustīja pagraba sienas.

- Ko mums tagad darīt? - Čupoks klusā balsī pajautāja. Viņš nepārprotami bija nobijies.

- Tur kaut kas spīd, ejam uz gaismu. Uzzināsim, - atbildēja Fuksijs.

Draugi gāja tumsā cauri labirintam, paklupdami uz zirnekļu tīkliem, kas bija sakrauti visapkārt. Viņi spļāvās un noplūca zirnekļu tīklus, kiedza un stenēja.

- Tikai iedomājies, - domīgi sacīja Jumbo, - varbūt tur ir lieli zirnekļi, čūskas un sikspārņi. Saindēti...

- Sikspārņi nav indīgi," iebilda Fuksijs.

"Kad tas uzlēks tev uz galvas, mēs to uzzināsim," dusmīgi atbildēja Jumbo.

- Aaaaaaaah!" - draudzīgi iekliedzās gāmijs un skrēja cauri labirintam.

Viņi kā viesuļvētra izskrēja no labirinta, izspraucās neskaitāmos stūros un attalinoties no durvīm. Beidzot gāmijs nonāca strupceļā un apstājās, lai atvilktu elpu.

- Tur bija briesmonis, es jums saku!- Jumbo sūkstījās, elpojot.

- Jā, arī es to redzēju! - Čupoks piekrita.

- Tur nekā nav!

- Ak, nu, - Čupokss paraustīja plecus. - Dodamies prom no šejienes. Starp citu, kur mēs esam?

- Es domāju, ka tā ir sena labirintu sistēma, kas stiepjas zem mūsu ciemata," atbildēja Jumbo. - No šejienes jābūt vairākām izejām. Drīz mēs tādu atradīsim.

- Man gribas dzert, - sūdzējās Čupoks. - Limonādi.

- Un es esmu izsalcis! - Jumbo piebilda.

Draugi atkal skrēja, nejūtot kājas. Pagriezieni un koridori sekoja viens otram. Kad Fuksijs jau domāja, ka visu dienu ir skrējis, viņš pēkšņi ietriecās Jumbo mugurā, un Čupokss uzskrēja viņam no muguras. Gāmijs nokrita.

- Kāpēc tu apstājies? - Fuksijs jautāja zem viņa guļošajam Jumbo.

Bet tad viņš pacēla acis un ieraudzīja saules staru, kas ieplūda no spraugas griestos.

- Paceliet mani, es paplašināšu eju," ieteica Jumbo. Jumbo piecēlās, uzkāpa Čupoksam uz pleciem un sāka ar ķepām skrāpēt spraugu. Zemes gabali lidoja lejā, un tad ar troksni aizvērtā lāde nogāzās lejā, paverot gāmijiem ceļu uz gaismu.

- Ak, dārgums, - nedaudz pārsteigts sacīja Čupokss.

- No kurienes viņš ir nācis? - Fuksijs brīnījās. - Mūsu senči pirms diviem gadsimtiem visu šo teritoriju izrakņāja.

- Nekas, mēs to paņemsim līdzi," sacīja Jumbo. - Čupoks, pamet mani.

Čupoks pameta mazo gāmijs augšā, un Jumbo ielidoja izveidotā tunelī. Ar nagiem viņš neatlaidīgi satvēra dzegu, pacēlās un izkāpa atverē. Viņš atradās vecākā Hļupa virtuvē. Uz grīdas, blakus kamīnam, no kura tikko bija izlīdis nosmērēts Jumbo, sēdēja Hļupa mazdēls un spēlējās ar čiekuriem.

- Bērniņ, kur ir vectēvs? - Jumbo jautāja.

- Visi ir aizgājuši prom. Viņi devās meklēt kādus pazudušus labirintā gāmijus. Ciematā nav neviena.

- Vai vēl kāds ir apmaldījies šajā labirintā? - Jumbo brīnījās. - Šie nabagi. Bērniņ, iedod man kādu virvi, lūdzu.

Hļupa mazdēls atnesa virvi, un Jumbo to nolaida ejā. Krājumainie gāmijs vispirms pacēla lādi, un tad paši uzkāpa augšā.

Viņi stāvēja virtuves vidū, šķaudīdami un purinoties, kad ieejas durvis aizcirtās, un pēc brīža istabā ienāca Hļups. Viņa deguns bija sarkans, bet uz galvas tik tikko turejās komprese.

- Ak!" pārsteigts sacīja vecākais. - Mēs esam jūs meklējuši pa visu pazemi!

- Mēs izglabamies paši," mazais gāmītis apjucis atbildēja.

- Vectēvs, mēs esam atraduši dārgumu," teica mazdēls.

- Ak, tā ir mana pirmā dārgumu lāde, es to pazaudēju pirms divdesmit pieciem gadiem, un redz, kur jūs to atradāt.

Hļups saudzīgi noglaudīja lādi, atvilka vāku, un viņš ar mazdēlu apsēdās uz grīdas un sāka aplūkot vecos dārgumus. Fuksijs, Čupoks un Jumbo noslaucīja sviedrus no pieres, iedzēra nedaudz ūdens un devās meklēt visus pārējos ciema iedzīvotājus, lai pateiktu, ka viņi ir atrasti un vairs nav vajadzības viņus meklēt.

- Hei, puisi! - Hļups pasauca puīšus. - Kad jūs iemācīsieties klausīties vecākos? Vai jums nebija pietiekami ar pagājušās nedēļas stāstu par nepaklausību?

Gāmiji nopūtās un aizsoļoja uz izeju, atcerēdamies ar ko beidzās stāsts, kad viņi nepaklausīja vecākajiem.

7. nodaļa. Kā Fuksijs, Čupoks un Jumbo nepaklausīja vecākajiem

Kādu dienu Fuksijs, Čupoks un Jumbo satikās ciemata galvenajā laukumā. Čupoks grauza ābolu, Jumbo grauza zāles stiebriņu, bet Fuksijs vienkārši stāvēja ar rokām šortu kabatās un prātoja, kur varētu dabūt ledenīti.

Pēkšņi Fuksikam ienāca prātā ļoti interesanta doma.

- Draugi! Es nesaprotu, kāpēc mums ir jānodod mūsu dārgumi "lombardam", kāpēc neaizvest tos tieši pie cilvēkiem un nedot viņiem, lai viņi redzētu, kas tos atnesa?

Čupoks uz brīdi pārstāja grauzt, un Jumbo teica: "Jo tā mums teica vecākie, un tā mums arī jādara!"

- Bet tad mēs no cilvēkiem saņemtu visdažādākos labumus un arī cilvēki mūs slavētu! - Fuksijs neatlaidīgi turpināja.

- Dosimies pie karaļa Hlupa, viņš visu paskaidros! - Beidzot apēda savu ābolu Čupoks.

- Nāciet, viņš lasīs lekcijas līdz pat vakaram! - Fuksijs sūkstījās.

- Nāciet, iesim pie karaļa! Viņš noteikti pastāstīs! - Jumbo atbalstīja savu draugu.

Draugi devās uz karaļa Hlupa māju, neklausoties Fuksīka ģurdēšanā un vaimanāšanā.

Viņi apstājās karaļa Hlupa mājas priekšā un sakopās, jo karalim nepatika nekārtīgi gāmīši un viņš varēja viegli uzsist pa galvu ar savu spieķi par nolaidību apģērbā vai frizūrā.

Čupoks piekļauvēja ar durvju āmuru, un pēc brīža atskanēja mājas čību šļūpošana un klepus. Durvis atvērās, un uz sliekšņa parādījās karalis Hļups. Viņš bija tērpiet vecās, noplukušās drēbēs, īsos šortos, uz galvas bija uzvilcis alvas krāsas saburzītu kroni, un rokās viņš turēja spieķi, garu, izliektu spieķi.

- Kas jūs šeit atvedis, puiši? - Karalis mīļi pasmaidīja gāmjiem. - Varbūt jūsu mammas man ir atsūtījušas gabaliņu salda siera vai burciņu zemeņu ievārījuma?

- Nē, Jūsu Majestāte! - Čupoks ir izvirzījies priekšā. - Mums ir nepieciešams jūsu padoms!

- Nu, padoms tad padoms!" karalis uzreiz nogarlaikojās un ieklēpojas, nedaudz pakratīdams galvu tā, ka viņa kronis iezvanījās. - Tikai atrāk, un es pasēdēšu pie kamīna!

- Pastāstiet man, Karali! Vai mēs varam atklāti aiznest atrastos dārgumus pie cilvēkiem, lai saņemtu no viņiem labumus un kļūtu par viņu draugiem? - Jumbo to izkliedza vienā elpas vilcienā, it kā gatavotos.

Karalis Hļups pakratīja galvu, nopūtās un atbildēja: "Mēs jau daudzus, daudzus gadus nesam cilvēkiem dārgumus. Mēs nerādāmies cilvēkiem un nelepjamies ar to, ka mēs esam tie, kas atraduši dārgumu. Mēs negaidām uzslavas, dāvanas un pateicības, jo tad mūsu kalpošana cilvēkiem būtu pašmērķīga. Turklāt, ja tevi slavēs, tas tev tikai kaitēs, jo tad katrs gāmītis domās, ka viņš ir labākais, un tas vienmēr ir slikti!" Karalis Hļups izteiksmīgi paskatījās uz gāmjiem, pamāja ar ķepu un aizcirta durvis.

Fuksijs, Čupokss un Jumbo paskatījās viens uz otru.

- Bet, karali...! - mēģināja iebilst Čupokss, bet durvis bija aizvērtas, un nebija atbildes.

Fuksijs parādīja mēli un pagriezās pret saviem draugiem:

- Man ir ideja: pārbaudīsim karaļa vārdus, varbūt mums vajadzētu mainīt vecos noteikumus. Ja karalis kļūdīsies, tad visa cilts mums pateiksies un slavēs mūs!

- Tu taču dzirdēji, ka gaidīt, un vēl sliktāk, prasīt uzslavu no pieaugušiem! - Jumbo uzmeta aci.

- Ak, nu, tā ir muļķība! - Fuksijs saraustīja grimasi. - Nāciet, sekojiet man, citādi es redzu, ka jūs vienkārši nobijaties!

Gāmji paraustīja plecus, paskatījās viens uz otru un skrēja pakaļ Fuksijam.

- Nu tad labi! - Fuksijs izskatījās konspiratīvi un pagriezās pret Čupoksu: - Mēs teiksim taviem vecākiem, ka braucam pie Jumbo spēlēt tagu, labi?

Fuksijs turpināja vēršoties pie Jumbo:

- Un tavam, ka mēs devāmies pie Čupoksa spēlēt! Viņi domās, ka mēs esam pieaugušo uzraudzībā, bet tikmēr mēs pārbaudīsim vecos noteikumus!

Gāmji sadalījās dažādos virzienos un drīz vien sapulcējās vienā vietā.

Fuksis turēja ķepās svilpi, bungas un nūjas, vecu brošu, izliektu spieķi un melnu kabatlakatiņu, pārsēju. Čupoks paskatījās uz visām šīm lietām un jautāja:

- Kādam nolūkam tev tas ir nepieciešams?

Fuksijs aizbildinoši paskaidroja:

- Šo brošu aizvedīsim mežsargam un viņa sievai - es to atradu pie meža vārtu namiņa! Tu, Čupoks, pūtīsi svilpē, bet tu, Jumbo, sitīsi bungas, tā ir jautrāk! Un es nesīšu šo nūju ar melnu kabalakatiņu kā karogu! Tas cilvēkus iepriecinās!

Jumbo šaubīgi paskatījās uz melno kabalakatiņu ar baltā krāsā izšūtu galvaskausu un kauliem un jautāja:

- Vai esat pārliecināts, ka tas ir skaists karogs?

Fuksiks ar nicinājumu paskatījās uz draugu un atbildēja:

- Protams, es esmu pārliecināts! Esmu vairākkārt redzējis dažādās bildēs, kā cilvēki nēsā šādus karogus! Uz priekšu uz mežsarga namiņu!

Pēc brīža Fuksijs, Čupokss un Jumbo jau gāja cauri biezoknim uz takas. Čupoks pūta svilpi, Jumbo sita ar nūjām pa bungām, un Fuksijs nesa melnu karogu un vecu brošu. Vārna, kas sēdēja uz koka ar siera gabalu knābī, vispirms, ieraugot kāmjus, nometa sieru un pārsteigumā gandrīz nokrita no zara.

Brīdī, kad viņi nonāca pie mežsarga mājiņas, saimniece iznāca uz lieveņa, lai izkarinātu veļu. Dzirdēdama caururbjošo svilpes pīkstēšanu un skaļo bungu dārdēšanu, mežsarga sieva pārsteigumā aizdomājās un nometa bļodu ar veļu.

Sieviete paskatījās uz dīvaino kompāniju, ieraudzīja melnu karogu ar galvaskausu un kauliem unkliegdama ieskrēja būdā. Pēc mirkļa uz lieveņa izlēca milzīgs, bārdains mežsargs ar šauteni un ierēcās kā aļnis. Mežsargs nomērķēja, izšāva un trāpīja melnajā karogā. Vārpsta lūza, un audums nokrita Fuksijam uz galvas. Gāmiji nobijās un metās bēgt, bet Fuksijs, sapinies audeklā, nokrita putekļos, bet aiz viņa Čupokss un Jumbo. Mežsargs atkal kļiedza un izšāva, taču tas trāpīja tikai eglei, no ka uz gamjiem saka krist skujas un čiekuri. Ar pīkstieniem un kļiedzieniem gāmji metās kājās un, apsteidzot viens otru, skrēja mājās.

Netālu no ciema gāmji sāka iet un tikai tad viņi apsprieda notikušo. Fuksijs, aizturējis elpu, ar ķepu pabakstīja Čupoksu un izelpoja:

- Tā ir tava vaina, Čupoks! Tu pārāk pīkstēji, pūzdams savā svilpē!!! Tāpēc mūs tik slikti sagaidīja cilvēki!

- Es?! Kāds tam sakars ar mani?! - Čupokss iekļiedzās. - No sākuma tā bija slikta ideja!

- Jā? Tad tā bija Jumbo vaina! Viņš bija pārāk skaļš, lai gan viņam vajadzēja būt maigākam un mīkstākam!

- Fuksijs turpināja.

- Ko?! Vai tev nav kauns par sevi?! - Jumbo bija sašutis.

Gāmiji, strīdoties un apsūdzot viens otru, bija gandrīz sasnieguši ciematu, kad pēkšņi sadzirdēja vecu vārnu:

-Pārtrauciet strīdēties! Tagad jūs nomierinās! - smaidot, tas norādīja ciemata virzienā. - Jums ir jāklausa saviem vecākajiem! Citādi jūs te sākat šaut, pa visu mežu dzirdams, nav no jums glabiņa, parazitīti, tā vietā, lai darītu ko noderīgu, domājat, kā biedēt putnus un zvērus, redzesiet no saviem vecākiem...

Vārna turpināja burkšķet un dusmoties, bet gamji neklausījās. Fuksijs, Čupoks un Jumbo paskatījās ciemata virzienā, kur pārējie gamji klusībā gaidīja savus nerātnos draugus. Fuksiju, Čupoksu un Jumbo sagaidīja viņu vecāki. Karalis Hļups atvilka elpu un skumji pasmaidīja, grozot galvu.

8. nodaļa. Tikšanās ar Kumbrikiem

Kādu vasaras pēcpusdienu, kad Fuksijam beidzās sods, viņš kopā ar Jumbo un Čupoksu devās dārgumu meklējumos. No ciemata viņi izbrauca agri no rīta, sākoties rītausmai. Viņi devās pa taku un skandēja meklēšanas dziesmu, ko gāmji bieži dziedāja, meklējot dārgumus. Viņi devušies pa taku un nodziedājuši meklēšanas dziesmu, ko kāmji bieži dziedāja, meklējot dārgumus. Tikko viņi nogāja no takas un iegāja dziļi mežā, viņi pēkšņi apstājās, kad sastapās ar trim maziem dzīvnieciņiem, kas izskatījās ļoti līdzīgi gāmjiem viņi vilka ratiņus ar zāli.

Spriežot pēc apģērba un bizītēm, visas trīs bija meitenes, un no gāmjiem atšķīrās tikai ar tumšāku kažoku un pūkaināku asti.

Lai gan gāmji ārēji bija mīlas radības, iekšēji toties bija meža zvēri, tāpēc, saskaroties ar svešiniekiem ciema tuvumā, viņiem radās dzīvnieciskais instinkts sargāt savu teritoriju. Pēc dažām klusuma sekundēm Fuksijs nolēma uzņemties iniciatīvu un izvirzījās priekšā.

- Kas tu esi? - Viņš draudīgi pajautāja, atskatoties uz draugiem, lai saņemtu atbalstu. Jumbo un Čupokss arī bija kareivīgi, sabozīja uzacis un uztaisīja nopietnas sejas.

- Mēs esam Kumbriks! No cildenās Kumbreku cilts, esam lauku, upju un kalnu valdnieki! - neapjuka visaugstāka no kumbrikiem. - Mans vārds ir Kvasulka, un viņas vārds ir Kukvimba, un viņas vārds ir Mabasija. Un kas jūs esat?

- Mēs esam Gāmji! Lielie dārgumu meklētāji un vērtību atguvēji, varenā gāmju cilts! Kurp jūs dodaties un ko vedat ratiņos? -Pār Fuksija pleciem atskanēja Jumbo balss.

- Kāpēc mums būtu jāatbild jums? - Mabasija jautāja.

- Jūs kaut kur braucāt? Tad ejiet savu ceļu! - Kukvimba ar draudiem piebilda.

- Šī ir mūsu zeme, un mums ir jāzina, kas un kāpēc tur dodas! - Čupoks teica.

- Vai jums ir dokuments, kas apliecina, ka šī ir jūsu zeme? - Kvasulka jautāja sarkastiski un iesmējās. Šis sarežģītais jautājums gāmjus pārsteidza.

Pārējie kumbriki sāka smieties par Kvasuļas joku, kas sadusmoja gāmjus.

Fuksijs pietuvojās Kvasuļai un mēģināja viņu novirzīt no ceļa, taču Kvasuļa tikai pakustējās, stingri un apņēmīgi paliekot uz ceļa un nepiekāpjoties Fuksijam.

- Ak, puisīt, labāk paturiet ķepas pie sevis! - Kvasuļa brīdināja, pacelot uzacis un pasmaidīja, izķerot asus zobus.

Situācija uz meža takas kļuva arvien karstāka.

Kvasuļa jutās pietiekami pārliecināta, uzskatot, ka viņai ir zināšanas par roku cīņu, kuras viņa bija paņēmusi no grāmatas, ko reiz bija atradusi kādā izcirtumā. Tā bija rokasgrāmata "Pašaizsardzība bez ieročiem", un Kvasuļa labi atcerējās attēlus ar kimono tērptiem cilvēkiem. Gaidot cīņu, viņa pašpārliecināti smaidīja, kamēr Mabasa un Kukvimba izlikās, ka žāvājas un ar ķepām aizsedzot mutes, sakot, ka šādas cīņas mēs jau esam redzējuši.

Fuksijs vēl spēcīgāk atgrūda Kvasuļu un uzreiz saņēma sāpīgu dūrienu pa degunu. Viņa acīs ieplūda asaras, un viņš nekavējoties ar nagiem paraustīja ķepu, kas viņu bija skārusi. Kvasuļa pīkstēja un metās uz Fuksiju ar izplestām acīm, kožot un skrāpējot. Visi gadiem ilgie smagie treniņi, izkoptie triki un tehniskā sagatavošanās bija gājuši zudībā, un meža iemītnieki sarīkoja tipisku dzīvnieku kautiņu ar kliegzieniem, pīkstieniem, saplēstiem matu gabaliņiem un saskrāpētām ādām.

Fuksijs, Jumbo un Čupoks pēc stundas atgriezās ciematā - izsmelti, saplēstās drēbēs, ar zilumiem un skrāpējumiem.

Ciemata iemītnieki ir pieraduši pie incidentiem, kuros mūsu nelaimīgie varoņi iekļūst ar apskaužamu regularitāti, taču, uzklusot viņu mulsinošo stāstu, visi izjuta līdzjūtību pret upuriem un kļuva ļoti satraukti. Protams, tie bija - neredzēti zvēri, kas kā divas ūdens lasēs ir līdzīgi gājieniem, kļūst apkārt un uzvedas ļoti nekaunīgi! Cilts vērsās pēc padoma pie vecākajiem. Ciemata gudrie vadoņi bija neizpratnē, ko viņi zina par kādu kumbriķu, tikai vecais Hļups daudznozīmīgi nopriecājās, pakratīja kājas, atceroties deju, ko viņš bija izdomājis magnētiskajā laukā, un noliecis savu nūju, lai runātu:

- Es zinu, kas tas ir.

Ieintriģētā cilts, aizturējusi elpu, sapulcējās ap veco vīru aplī un saspicēja ausis.

- Sen senos laikos, mana vectēva vectēva laikā, gājēju un kumbriķu cilts bija viens vesels. Toreiz nebija ne gamiju, ne kumbriķu...

- Kas bija?! - Visa cilts kopīgi izelpoja, ērti iekārtojoties ap savu mīļoto karali.

- Bija auspūkaiņi.... - skumji pateica Hļups. - Mīļie un labie auspūkaiņi...

-Auspūkaiņi?! - Pa rindām atskanēja pārsteigta nopūta.

- Aušuki un pūkaiņi?! - čukstēja savā starpā gājēji.

-Ja, jā, jā..." Hļups pamāja ar galvu. - Šīs gudrās būtnes mērķis, misija un dzīves jēga kopš neatminamiem laikiem bija atrast un atdot cilvēkiem dārgumus.

-Neviens ciltī nezināja un neatcerējās, kāpēc auspūkaiņiem ir jāatdod dārgumi cilvēkiem, bet visi zināja, ka tas ir viņu pienākums. Tā ir pareizā rīcība, punkts! - Hļupa balss trīcēja no uztraukuma. - Un šie auspūkaiņi bija meža sirdsapziņa un cerība: visstingrākajā aukstumā vai badā šī draudzīgā cilts spēja iedot patvērumu, sasildīt un pabarot jebkuru dzīvnieku...

-Un pat ziloni?! - kāds klusumā klusi pajautāja.

-Klusums!!! Kāds zilonis?! Šī nav Āfrika! Jums ir jādomā!!! - sašutums pāršalca rindās.

- Turpiniet, Jūsu Majestāte, lūdzu! - jautāja Jumbo.

- Un tad kādu dienu arī auspūkaiņiem pienāca briesmīgs laiks," Hļups nopūzdamies turpināja stāstījumu.
- Tas bija ļoti slikts gads: sauss, vētrains, cunami un vētrains.

Visu cilti pārsteidza kaudze nepazīstamu vārdu, ko tikko bija izdomājis Hļups, bet neviens neuzdrošinājās pārtraukt karali: viņš varēja viegli piecelties un aiziet, un interesanto stāstnieku sameklēt ir grūti.

-Togad mežā nebija nekāda ēdiena: ne neviena zāles stiebriņa, ne vienas sēnes, ne vienas ogas," karalis sūpodāmies no vienas puses uz otru, klusā balsī stāstīja. - Visi bija izsalkuši - vilki, mežacūkas, aļņi, zaķīši...

- Pat ziloni? - Kāds klusi iestarpinājās ar to pašu sīku balsiņu.

Splūps pasmaidīja, bargi paskatījās uz cilti un noklusa.

-Aizvāciet kads šo īgņu!!!! Viņš vēlas ziloni! Atradies gudrinieks! - sāka dusmoties uz apkārtējie.

-Arī auspūkaiņi tajā gadā badojās: visi krājumi bija izsmelti, noliktavā nebija ne grauda, lombardā nebija nekādu vērtslietu. - turpināja karalis- auspūkaiņi bija nolemti bada nāvei.

Pēc pēdējiem vārdiem cilts sastinga un aizturēja elpu. Pat dzenis kokā pārtrauca klaudzēt un nobijies izbolīja atcis.

-Tajā brīdī pēkšņi uzstājās kāds Skumbrejs, paziņojot, ka auspūkaiņiem nav nolūka likt savus zobus plauktā, tāpēc viņš pamet cilti un vairs nenesīs dārgumus cilvēkiem! Ikviens, kas vēlas viņam sekot, var to darīt! - Karalis Hļups atvilka elpu un paskatījās tālumā pāri gāmiju galvām.

Visi gāmiji vienprātīgi pagrieza galvas Hļupa skatiena virzienā, bet, neko neredzēdami, vienlaikus atkal pagriezās pret stāstītāju.

- Aiz Skumbrija apmēram trešdaļa auspūkaiņu cilts aizgāja, bet pārējie palika pie vecā karaļa Gamjačkosa, mana vecvecvectēva," turpināja Hļups. - Kopš tā laika visi, kas devās pēc Skumbreja, tika saukti par Skumbrekiem un pēc tam par Kumbrikiem. Un tos, kas palika kopā ar Gumjačkosu, sauca par gāmijiem. Tagad zvēri ir sastrīdējušies, un cilts ir sadalījusies divās daļās. Daļa, kas sāka saukt sevi par Kumbrikiem, devās kaut kur ļoti tālu, un kopš tā laika no viņiem nav bijis ne vēsts. Kopš tā laika mežā neviens nekad nav redzējis Kumbriņus, ne lapsas, ne ērgli, ne jenoti...

- Pat ne ziloni?! - Kāds pārtrauca karali tajā pašā klusajā balsī.

- Kas tur ir tik gudrs?! Izdzeniet šo gudrinieku no šejienes! Cik var?! - cilts sašutums ir sasniedzis savu robežu.

Ķēniņš Hļups paskatījās uz gāmijiem, meklējot gudrinirku-zilonmīlētāju un domādams, kā vislabāk mest viņā savu nūju, taču viņš to nevarēja atrast un nomierinājās.

-Tagad viņi ir parādījušies, un, spriežot pēc Fuksija zilumiem, viņi ir tikpat kareivīgi kā mūsu šķiršanās dienā," Hļups pabeidza savu runu.

Pēc Hļupa vārdiem gāmiji sāka trokšņot, apspriežot jaunumus. Daudzi, kas bija īpaši agresīvi, piedāvāja doties meklēt vainīgos un nekavējoties atbēgt. Bet Hļups, pēkšņi paaugstinājās balsi un ar nūju dauzīdams pa zemi, parādīja, kāpēc viņš jau sen atpakaļ tika ievēlēts par priekšnieku.

- Es iesaku nedarīt pārsteidzīgus secinājumus. Jaunie dzīvnieki bieži cīnās, lai nostiprinātos un iegūtu reputāciju, un es domāju, ka man nav jums jāatgādina par Fuksija spēju no nekā radīt burzmu, apjukumu un ugunsgrēkus. Nākamreiz, kad tiksimies, manuprāt, mums visiem vajadzētu uzvesties draudzīgāk un mēģināt sazināties ar saviem radiniekiem. Tomēr es brīnos, kur viņi tik daudzus gadus bija pazuduši un kāpēc viņi ir atgriezušies.

9. nodaļa. Homka un Rozīte ierodas gāmiju ciematā

Dažas nedēļas pēc kumbreka incidenta gāmijiem atgadījās vēl viens neparasts stāsts.

Tajā rītā, tiklīdz saule apspīdēja ciematu, Fuksijs pamodās un sāka ģērbties. Viņš saklāja savu gultu un izskrēja no namiņa. Klauvējot pie Jumbo un Čupoksa loga, Fuksijs aicināja draugus uz treniņu. Jumbo un Čupokss bija brāļi; arī Fuksijam reiz bija brālis un māsa.

- Persiks un Pūlija, bet pirms daudziem gadiem viņi nepaklausīja mammai un paši devās uz mežu lasīt sēnes un pazuda. Pieaugušie viņus ilgi meklēja, bet viņi tā arī netika atrasti.

- Ce-e-lieties! Celieties uz vingrošanu!- pavēlēja Fuksijs. Reakcija bija tāda, ka pa logu viņā aizlidoja saburzītas zeķes un saucieni: "Pazūdi!" un "Ļauj mums gulēt!".

Taču Fuksijs bija neatlaidīgs un, izvairījies no vēl pāris priekšmetiem, kas lidoja uz viņa aicinājuma, viņš spēja pamodināt savus draugus un izvest viņus ārā. Fuksijs paņēma savas iecienītākās hanteles un sāka vingrinājumus un izspiedienus. Jumbo un Čupoks pagaidām izvēlējās stiepties bez papildu atsvariem. Fuksijs ļoti mīlēja savas hanteles, savukārt Jumbo no Fuksija hantelēm izvairījās un baidījās. Kādu zienu hanteles bija pārklātas ar skaistu apledojuumu, un Jumbo nolēma nobaudīt šo garšīgo kārumu, kas noteikti izskatījās pēc konfektes. Taču apledojums garšoja viduvēji, un vienā mirklī Jumbo mēle pieķeras metālam, un, lai viņu glābtu, draugiem vispirms nācās izvilkēt galvu, bet pēc tam uz hanteles un pieķērušās mēles uzliet verdošu ūdeni no tējkannas. Rezultātā Jumbo nedēļu nevarēja runāt un staigāja apkārt ar pietūkušu mēli, un pārējās meitenes šo stāstu atcerējās un reizēm pat smējās par viņu, lai gan, ja tā padomā, tas nebija pārāk smieklīgi.

Tikko draugi sāka vingrot, pie ciematā ieejas radās satraukums. Jumbo un Čupoks, atstājot treniņu, aizskrēja turp, un Fuksijs viņiem sekoja, gribēdams brāļus aizvest atpakaļ uz treniņu. Kad viņi pietuvojās, viņi ieraudzīja, ka pūlis bija ielencis divus vecus draugus - Homku un Rozīti!

Dzīvnieki bija saplēstās drēbēs, izskatījās noguruši, un Homka pat bija zaudējis svaru.

- Homka! Rozīte! Kas notika? Kā jūs šeit nokļuvāt? - Fuksijs pārsteigts jautāja.

- Ūdeni... - Homka novaidēja. Viņam uzreiz iedeva padzerties no kausa.

- ...un ēdienu... - ...un ēdienu..." kāmītis stenēja, padzeroties. Kāds gāmijiem viņam iedeva ābolu, kāds - maizes drupatas. Tas viss uzreiz pazuda Homkas mutē.

- Brinza... - Kāmis atkal nopūtās.

- Pastāstiet, kas notika! - Čupoks viņu pārtrauca.

- Ak, tas ir briesmīgi! - Kāmītis ņaudēja, nokrita uz zāles un ar ķepu masēja savu sirdi. Saproto, ka Homka vēl ilgi spēlēs traģisku lomu, papagailene Rozīte, iedzēra ūdeni un uzņēmās stāstnieka lomu.

- Mēs visu nakti meklējām jūsu ciemu, bīdam cauri biežokņiem...

- Kas lika jums pamest mājas? - jautāja vecākais Hļups.

- Tas ir sirdi plosošs... - Kāmītis stenēja, neko sīkāk nepaskaidrojot, un atkal palūdza sieru, un Rozīte sāka skaidrot:

- Mēs noklausījāmies, kā Sofija lūdz tēti, paņemt sunīti un lai kāmīti un papagaili, no kuriem ir jau nogurusi, nogādā kaut kur citur, piemēram, lai tos pārdod vai atdod. Sākumā tētis mēģināja paskaidrot, ka arī šie dzīvnieki ir dzīvas būtnes un viņas draugi, tāpēc tiem jāpaliek mājās, bet viņa turpināja uzstāt un sāka raudāt.

- Neizturams... - ēdot ar kādu atnesto sieru, nokometēja Homka.

- Tad naktī mēs nolēmām vienkārši pamest māju, ja saimniekiem mēs bija apnikuši. Un zivtiņas palika akvārijā - mēs nevarējām aizbraukt kopā ar tām," skumji rezumēja Rozīte. - Vai jūs mūs pieņemsiet savā ciematā? - Viņa ar cerību jautāja.

- Protams, protams! Jūs varat dzīvot ciematā tik ilgi, cik vēlaties! - Fuksijs, Jumbo un Čupoks priecīgi pīkstēja un aizveda dzīvniekus mājās pie Fuksija.

Homka noņēma kaklasiksnu, uz kuras aizmugures sīkā rokrakstā bija uzrakstīts: "Sveiki, mani sauc Homka! Ja jūs lasāt šo vēstuli, es esmu pazudis. Tā kā es nevaru runāt cilvēku valodā un neatceros savu adresi, lūdzu jūs sazināties ar manu saimnieci Sofiju, Miera bulvāris 7, Brīvpilsēta, un atdot mani atpakaļ. Jūs noteikti saņemsiet balvu, un man tiks iedoti garšīgi cepumi!" Homka paskatījās uz kaklasiksnu, nopūtās un iemeta to krūmos.

- Ardievu, vecā dzīve. "Tilti ir nodedzināti, un atpakaļceļa vairs nav..." - kāmīš dramatiski pasludināja.

- Brīvība! - Jumbo mierinoši paplaukšķināja viņam pa plecu.

No šī brīža Homka un Rozīte pārcēlās uz Fuksija mājiņu un kļuva viņam kā brālis un māsa. Tādējādi mājdzīvnieki kļuva par meža iemītniekiem.

10. nodaļa. Fuksijs un viņa draugi uz lauka aršanas darbos

Dažas dienas vēlāk, diezgan agri no rīta, pamodināts ar Homkas krākšanu un Rozītes svilpšanu miegā, Fuksijs atvēra acis un ieskatījās griestos.

- Mums šodien ir jāizdara kaut kas labs," viņam prātā paskreja doma. - Un lai labu lietu būtu daudz," doma turpinājās. Diena solījās būt gaiša.

Gāmijs gulēja un domāja, ko viņš varētu darīt.

- Sausiņi, - Homijs nopīkstēja miegā un pārmetās no vienas puses uz otru. Fuksija prātā radās ideja. Viņš saģērbās, saklāja gultu un devās uz ierasto vingrošanas nodarbību. Papagaileni un kāmīš viņš nolēma neiesaistīt vingrinājumā, jo kāmīš apgalvoja, ka ir ļoti izsmelts, un Rozīte tā ir daudz lidojusi, tāpēc tā bija slaida, ar izturīgiem spārniem.

Atkal izvairoties no zeķēm, čībām un poda, bet tomēr pamodinot draugus, Fuksijs sāka trenēties un pastāstīja Jumbo un Čupokam par savu vēlmi būt noderīgam.

- Un, protams, man ir vajadzīga jūsu palīdzība," viņš piebilda.

- Ah, - Čupoks atkal piekodināja.

- Kas ir jādara? - Jumbo jautāja.

- Meža malā, netālu no gravas, ir neliels zemes gabaliņš, un daži zemnieki ar zirgu un arklu uzar zemi," Fuksijs sāka skaidrot. - Palīdzēsim viņiem: kad viņi dosies pusdienās, mēs pabeigsim zemi. Cilvēki nāks un būs laimīgi!- gāmijs aizrautīgi pabeidza.

- Vai tu Homkam esi piedāvājis? - Čupoks jautāja.

- Viņš saka, ka pēc ceļojuma pa mežu ir pārāk vājš, bet es varu viņam painteresēties...

- Es esmu mākslinieks, nevis arājs! - izdzirdot priekšlikumu, vājā balsī iebilda Homka zem segas, kas sedza galvu. - Sīs ķepiņas ir radītas skatuvei," viņš teica un izvilka kājiņu.

- Mežā nav skatuves, ir tikai mežonīga izdzīvošana savvaļā. Un, lai izdzīvotu, ir jābūt gatavam grūtībām," atcirta Jumbo. - Uzvelc šortus un ej ar mums. Šis piedzīvojums jums nāks par labu un nostiprinās jūsu ķepas.

- Cik grūta ir dzīve, - Homka atbildēja, saldi izstiepdamies. - Nu ko, pielāgosimies apkārtējai videi.

Kāmītis uzvilka šortus, kas viņam jau bija par lielu, un devās ārā kopā ar draugiem.

Ap pusdienlaiku draugi devās uz meža malu. Viņus pavadīja tante Skrabele, Fuksija māte. Viņu sauca par Skrabeli, jo viņa mēdza skrubināt Fuksiju, Persiku un Pūliju ar ļoti cietiem sūkļiem un skrubju birstēm, un bērni vienmēr, kad viņi peldējās, histēriski kļiedza uz visu ciematu. Tagad, kad Persiks un Pūlija bija pazuduši mežā, no bargajām sūkļiem cieta tikai Fuksijs.

Nonākuši meža malā, draugi paslēpās aiz maza koka un vēroja, kā strādā arēji - tie bija divi. Cītīgi strādājušie zemnieki bija noguruši un nolēma ieturēt pusdienu pauzi.

Neatkabinājuši zirgu, arēji uzlika tam spaini ar ūdeni un nedaudz sienu un devās uz izauguša ozola ēnu. Pēcpusdienā zemnieki nolēma pagulēt un, uzvelkot salmu cepures uz pieres, ērti iekārtojās īsam miegam.

Gāmiji un Homka klusi pietuvojās zirgam, kas mierīgi mielojās ar sienu. Tas bija vecs zirgs ar tieviem sāniem, pelēks ar brūniem plankumiem. Gāmiji uzkāpa uz dzīvnieka, aiz sevis paceļot Homku, un pārdomāja zirga vadības mehānismu. Zirgs, sajutis kādu zvēru rāpošanu, kļuva piesardzīgs, piespieda ausis un pārtrauca ēst sienu.

- Fuksi, ko darīt tālāk? - Jumbo jautāja.

- Emm... pirmo reizi vadu šo āršanas transportlīdzekli," atzinas Fuksijs, kuram nebija ne jausmas, ko darīt tālāk.

- Vai man dot zirgam komandu? - kautrīgi ieteica Čupoks.

- Tieši tā! Kaut kā viņi liek viņam staigāt, braukt vai stāvēt! - Jumbo piebilda.

- Domāju, ka man jādod komanda ausī, - pakasot pakausi ieteica Fuksijs. - Bet, tā kā šim zirgam ir divas ausis," Fuksijs piebilda, apsekojot zirgu, " ir vajadzīgi divi operatori - viens operators kreisajai ausij un otrs labajai.

- Tātad zirgs pagriezīsies pa kreisi, kad saņems komandu kreisajā ausī, un pa labi, kad saņems komandu labajā, - Jumbo saprota, kāpjot zirgam pāri kaklam uz galvas un iekārtojoties pie kreisās auss.

- Es domāju, ka tas var beigties ar neatgriezenisku traģēdiju," Homka teica. - Pirmkārt, mums.

- Neuztraucieties, tulīt tu redzēsi, kā to dara meža iemītnieki! - Čupoks viņu nomierināja.

Zirgs sākumā drebēja un trīcēja kā tvaika mašīna, un, pilnīgākai bildei pietruka, lai no nāsīm gāzos tvaiks.

- Brīnišķīgi! Es būšu labās auss operators, tu, Jumbo, kreisās, un tu, Čupoks, būsi priekšējais operators! - iesaucās Fuksijs un apsēdās pie zirga labās auss.

- Kur ir šī zirga bremzes un kā to apturēt? - Čupoks satraukts iesaucās.

Bet neviens viņu nedzirdēja, jo Fuksijs un Jumbo, skaitot "viens-divi-trīs", vienlaicīgi kļiedza "brauc!!!" abās ausīs zirgam, kurš bija gatavs dažādiem pārsteigumiem, bet nespēja tikt galā ar šādu šoku. Aiz sašutuma vecais zirgs pēkšņi uzleca pakājkājās, sarēcās un metās galopā uz priekšu. Pie zirga piestiprinātais arkls dziļi trāpīja zemē un, noaris aptuveni desmit metrus, atkal izlēca ārā no zemes kā delfīns no ūdens. Zirgs, neprātīgs no bailēm, metās lejup pa gravas nogāzi, un gāmiji bija apmulsuši par tik strauju zemes uzaršanu. Kā jātneki lēkājot uz zirga, viņi drīz vien atguvās un sāka kliegt, lai zirgs apstājas.

- Zirgs, stāvēt!!! - iesaucās Fuksijs zirga labajā ausī.

- Es saku, apstājieties! Vau! Stā-ā-ā-ā-ā-vi!!! -kļiedza pārbiedētais Jumbo kreisajā pusē.

- Brāļi! Apstādiniet zirgspēkus! - ar apaļām acīm šausmās nopikstēja Čupoks.Čumko klusēja, iekēries ar ķepām zirga kažokā un skeptiski raudzījās uz meža iemītnieku spēju pārvarēt grūtības.

Zirgs metās lejup pa gravas nogāzi, uzņemdamas arvien lielāku ātrumu. Arkls lēkāja pakāļ zirgam kā nederīgs dzelziņš, un kā dzīvs radījums tas tīri plāva zāli, krūmus un jaunus kokus, atstājot aiz sevis līkumainu tīrumu. Pēkšņi arkls aizķērās aiz kāda varena koka, arkls atlūza un pakārās uz viena no zariem. No tā zirgs vēl vairāk noraustījās, un gāmiji no viņa noberās, ka pārgatavojušies augli no koka. Pēc dažiem desmitiem metru zirgs apstājās, rūkdams un drebēdams ar visu ķermeni. Gulot zālē, gāmiji un Homka ieraudzīja, kā arklinieki pa gravas nogāzi skrien pretī zirgam, un zvēriņi steidzās paslēpties tuvākajos krūmos. Zemnieki pieskrēja pie zirga, apskatīja to un aizveda atpakaļ, sakot, ka zirgam, iespējams, iekodusi kāda odze un no pēkšņām sāpēm tas aizbēdzis. Bet, nepaspēja zemnieki noiet piecus soļus, viņi pamanīja kaut ko dzeltenu un mirdzošu starp melnās, taukainās zemes gabaliem, nelīdzenajā, dziļajā tranšejā, ko aiz sevis bija atstājis arkls. Arēji noliecās un ar izbīnu atklāja šķeltu māla trauku, pilnu zelta un sudraba monētu. Zemnieku liksmībai nebija gala! Viņi sāka lēkāt no prieka un apskāva viens otru, metot cepures uz augšu un skūpstīdami zirga sviedraino, nobijušos seju. Zirgs pakratīja galvu un nesaprata, kāpēc arēji priecājas, nevis bārsta to par patvaļīgu gravas nogāzes uzaršanu.

Fuksijs, Jumbo, Čupoks un Homka vēl dažas minūtes pavadīja paslēpušies, vērojot, kā arāji priecājas, un, stenēdami no sāpēm un taustīdami zilumus un tulznas, kliboja atpakaļ uz ciemu. Fuksijs saviem draugiem pierādīja, ka Čupoks ātrumu bija izvēlējies nepareizi, un viņi grasījās viņu piekāut, taču ātri vien samierinājās un pēc dažām minūtēm jau ķīķināja, dēvējot sevi par "laimīgajiem jātniekiem", jo galu galā viņi bija labi aruši. Fuksijs tikai nozēloja, ka ciema iedzīvotāji nekad neuzzinās, pateicoties kam viņi bija atraduši dārgumus.

11. nodaļa. Homka un Rozīte atgriežas mājās

Bija pagājušas vairākas nedēļas, kopš Homka un Rozīte bija apmetušies ciematā, un gāmiji bija ļoti priecīgi redzēt savus jaunos iemītniekus. Homka, kuram piemita dabas dots talants visus izklaidēt, nepārtraukti rīkoja priekšnesumus un pārzināja neticami daudz triku, bet Rozīte patrulēja gaisā virs ciemata un ziņoja vecākajiem, kas notiek apmetnes tuvumā. Taču idille nebija ilga. Kādu rītu viens no gāmijiem ziņoja, ka redzējis meža malā mazu meitenīti, kura raud un sauc savus pazudušos draugus Homku un Rozīti. Viņas tēvs un māte bija kopā ar viņu, un viņi arī meklēja kāmīti un papagaili.

- Uh-oh, - kāmītis nostenēja, apsēdās uz zāles un sāka masēt savu sirdi. - Atvērās vecas dvēseles brūces. Rozīte, mans draugs, ko lai darām?

Rozīte paraustīja spārnus.

Cilts sapulcējās uz sanāksmi. Runāja Hļups. Viņš ilgu laiku stāvēja aizdomājies, atspiedies uz nūjas, bet kājas nevaldāmi dejoja magnētisku lauku deju. Pēdējā laikā Hļups daudz trenējās un bija labā fiziskajā formā, un vasaras vidū pat plānoja rīkot deju festivālu.

- Rozīte un Homka mums ir kļuvuši par ģimeni un līdzvērtīgiem cilts locekļiem, tāpēc viņu ziņā ir palikt vai atgriezties pie cilvēkiem," beidzot teica Hļups. - Man pašam jūs pietrūks! - viņš piebilda, acīs ieplūstot asarām. Arī Homka, klausoties runu, izplūda asaras. Visa gāmiju cilts sāka dumpt, kliegzot "Ļaujiet viņiem palikt!" un "Mūsu mājas ir jūsu mājas!".

Homka vicināja zilu kabatlakatiņu, kas it kā ar burvju palīdzību parādījās viņa ķepā, un lūdza visus viņu uz klausīt.

- Paldies, paldies, draugi! Mums ar Rozīti ir jāpieņem grūts lēmums, tāpēc līdz rītam apspriedīsimies.

Nākamajā dienā pēc daudzu stundu ilgām pārdomām papagailis un kāmītis nolēma tomēr atgriezties. Viņi ilgi atvadījās, apskaujot katru cilts locekli.

- Homka, tagad tu būsi mūsu izlūks pie cilvēkiem, mūsu saikne," Hļups izteica cerību, apskaujot savu kuplo draugu.

- Es būšu vislabākais kāmīš-izlūkotājs vēsturē! - Homka viņam galvoja. - Vismaz asprātīgākais un stilīgākais.

- Rozīte, parūpējies par Homku, - Hļups mudināja papagaili. Rozīte uzmanīgi pamāja ar galvu.

Viņi devās uz meža malu kāmīšu pavadībā. Cilvēku tur nebija, bet cilvēku pēdu nospiedumu bija daudz. Viņi pavadīja nakti meža malā, gaidot atgriešanos, sēžot ap nelielu ugunsgrūdu un atceroties savus piedzīvojumus. No rīta cilvēki atnāca un atkal sāka skaļi saukt Rozīti un Homku.

- Protams, mēs neatvadīsimies! - Kāmītis iesaucās, apskaujot savus draugus vienu pēc otra. Tad Rozīte visus apskāva.

- Neaizmirsti, ka esi īsts meža dzīvnieks, un nebaidies no meža! - Jumbo pamācīja kāmīti.

- Sveiciniet zivis! - Kļiedza Fuksijs.

Kāmītis pagriezās, lai atvadītos, un pacēla ķepu, bet Rozīte vicināja spārnu. Dažus mirkļus vēlāk cilvēki viņus pamanīja, meitene ar priecīgu pīkstieni metās pie saviem mīļajiem, paņēma tos rokās, atvainojoties plāpājot, un sāka tos samīļot. Gāmiji dažas minūtes vēroja atkalapvienošanos ainu un tad, priecīgi, devušies atpakaļ dzīvi mežā.

12. nodaļa: Jauna sadursme ar kumbrikiem

Sadursme ar kumbrikiem pamazām tika aizmirsta. Gāmiji nebija atriebīgi vai agresīvi, tāpēc dzīvoja mierā ar pārējiem meža iemītniekiem. Ja radās konflikts, ko nevarēja atrisināt, visa cilts apvienojās un bija milzīgs spēks. Nebūdami īpaši lieli, ātri vai veikli, gāmiji uzvarēja kaujās, pateicoties saskaņotībai, disciplīnai un komandas garam. Kā neapturama kaujas mašīna viņi pārsteidza ienaidnieku, liekot tam bēgt. Pēc pāris labiem aizrādījumiem pat lielākie un bīstamākie zvēri otro reizi labprātāk nesaskarās ar gāmjiem. Tagad mežā bija vēl viena cilts, kas bija ne tikai tikpat vienota kā gāmji, bet varbūt pat pārāka.

Kumbriki atkal atgādināja par savu eksistenci, kad ciematā ieskrēja sasists un raudošs Vostriks. Vostriks vienmēr bija hulīgāns un ārkārtīgi lepojās ar sevi, un viņš visus gāmijus iedalīja gudrajos, t.i., "strausus", un strazdos, "stulbajos". Protams, Vostriks pat sevi uzskatīja par strausnieku. Reiz viņš uzbūvēja velosipēdu un dēvēja sevi par "zibeni uz riteniem", bet pēc tam, kad viņš ar to ietiecās kokā, cilts sāka viņu dēvēt par "velo-mulķi".

Tagad Vostriks, raudādams un smērēdams pa vaigiem asaras, stāstīja, ka kumbriki uzskrējuši viņam virsū, paņēmuši visus neizsakāmos dārgumus, ko viņš nesis uz ciemu, iesperuši viņam un smejojoties aizdzinuši.

Cilts stipri apšaubīja, ka Vostriks varētu būt atvedis kaut ko vērtīgu, un neticēja, ka Vostriks būtu spējīgs veidot konstruktīvu dialogu ne tikai ar kumbrikiem, bet vispār ar jebkuru. Taču bija neiespējami, ka gāmiji nereaģētu uz šādu citas cilts izlēcienu. Jautājums bija - kā atrast vainīgos?

Fuksijs, Jumbo un Čupoks brīvprātīgi pieteicās kļūt par izlūkdienesta karavīriem. Vostriks, nopriecājies, aizveda viņus uz izcirtumu, kur viņš teica, ka saņēmis pāris pilnīgi nepelnītus un neprovocētus sitienus no kumbrikiem. Pirms gāmiji sasniedza vietu, Vostriks ar ķepu parādīja kaut kur augstos krūmus un aizgāja ciematā, apgalvojot, ka viņam esot garīgi traucējumi un esot grūti tur uzturēties. Tiklīdz putekļu mākonis, ko pacēla mājās skrienošā Vostrika ķepas, bija nosēdies un pārējie gāmiji nošķaudās un noslaucīja acis, sākās kara zonas apskate.

- Daudz tādu pēdu nospiedumu kā mūsu! - Čupoks norādīja uz skaidri atšķiramiem nospiedumiem matētajā zālē un salīdzināja tos ar savu ķepu.

- Viena ķēde ved uz mūsu ciematu, bet pārējās uz biezokņiem," Čupoks piebilda.

- Mēs vēl nekad neesam tik tālu klīduši šajā virzienā," Fuksijs iedomīgi sacīja.

Bez bailīgās gamiji, apbērtas ar zariņiem un apkaisītas ar lapām, lai kļūtu neuzkrītošas, devās pa taku. Brīžiem ķepu nospiedumi pazuda, bet draugi atkal atrada ceļu pēc laužtiem zariem un vājās svešzemju smaržas gaisā. Beidzot, šķērsojuši blīvu biezokni un plūstošu strautu, viņi nokļuva lejup pa ieleju. Viņi piesardzīgi uzkāpa tuvējā kalna virsotnē un ieraudzīja, ka ciemats ir izklienāts zem tās. Tā atradās patīkamā vietā, ko ieskauj kalni un blīvi meži. Ciemats pēc māju izkārtojuma un vispārējā apbūves aprisēm atgādināja gāmiju ciematu.

- Tas ir pārpildīts! - Čupoks apbrīnā nopūtās. Ieleja patiešām bija pārpilna zvēru, kas izskatījās gluži kā gāmiji.

- Es esmu redzējis šo ciematu caur gaisa balona teleskopu un zinu visas pieejas," sacīja Jumbo, kura piedzīvojumu gars jau bija gatavs cīņai.

- Kāpēc mēs vienkārši nenokāpjam uz leju un neaprunājamies? - ierosināja Fuksijs.

- Nē, tas nederētu. - Jumbo iebilda.

- Nevienam nekusteties, runājošie krūmi! - Aiz viņiem pēkšņi atskanēja balss. - Paceliet zarus un turiet tos tā, lai mēs tos redzētu!

Ieslodzītos aizveda uz izcirtumu, kas atgādināja gāmiju ciemata centrālo pulcēšanās vietu. Tur viņiem beidzot jāva pagriezties un pārvietoties.

- Ak, senas draudzenes! - Jumbo iesaucās, novācot zariņus. Izrādījās, ka viņu pavadoņi bija Kvasuļa, Mabasja un Kukvimba.

Kvasuļa aizdomīgi paskatījās uz gāmijiem un nekavējoties aizbēga prom, bet drīz vien atgriezās kopā ar vecāku, izskatīgu kumbriķi. Viņa galvu rotāja cēli sirni mati un kronis, kas ļoti atgādināja Hļupa kroni.

- Sveiki, citplanētieši! - skanīgā balsī sacīja kumbriks. - Es esmu šis cilts priekšnieks Hrjams, šis cilts galva!

- Un viņš ir labākā formā nekā Hļups," atzīmēja Jumbo.

- Sveiks, vādoni! - sasveicinājās ar gāmiji.

- Tev ir labs vārds," Čupoks uzslavēja priekšnieku.

- Paldies," viņš piekodināja. - Mana meita Kvasuļa saka, ka jūs jau esat ar viņu tikušies un tā nav bijusi veiksmīga tikšanās.

- Ar to nevar strīdēties," Fuksijs pamāja ar galvu.

- Kāpēc jūs mums sekojāt? - Vadonis jautāja.

- Šorīt jūs uzbrukāt mūsu cilts vīram un paņēmat viņa dārglietas," sacīja Fuksijs.

- Nav taisnība, - atskanēja balss no pūļa, - viņš to sāka!

- Jā, viņš nesa kādu nieciņu, un tad viņš ieraudzīja, ka divi kumbriķi nes gredzenu un spīdīgu monētu uz ciematu, un mēģināja to atņemt. Tādēļ šī vērtība paliek pie mums. Jūs varat brīvi pievienoties saviem huligānu brāļiem, un, ja vēlaties cīnīties, lai tā arī notiek!

Puiši tika atlaisti, un pirms saulrieta viņi sasniedza savu ciematu. Lāpu un sveču gaismā gamiji sapulcējās, lai apspriestu notikušo un izlemtu, ko darīt tālāk.

Viedokļi, kā vienmēr, dalījās. Daži kļiedza, ka ir vajadzīga atreibība un ka pienācis laiks kumbriķiem dot mācību, citi pieprasīja sarunas ar kaimiņu cilti, bet daži vispār neko negribēja un piedāvāja dzīvot kā agrāk, ignorējot svešiniekus. Tomēr šovakar visskaļākā grupa bija cīņas atbalstītāji - daudzi bija sašutuši par kumbriķu nekaunību, bet daži vienkārši vēlējās piedzīvojumu. Vairākuma spiediena ietekmē Hļups, kurš atbalstīja miera sarunas ar kumbriķiem, bija spiests pakļauties.

- Vai vēlaties cīnīties? - viņš iekļiedzās, cenšoties kļiedēt pūļa troksni. - Labi, bet, ja vēlaties uzvarēt, dariet to kā es patekšu! Un bez ievainojumiem, bez sasitumiem, bez skrāpējumiem! Mēs tikai nobiedēsim kumbriķus!

13. nodaļa. Raķešu-gāzets uzbrukums un gaisa-desas spēki

Gāmišu ekipējumu veidoja kaujas sarkani šorti, sarkana jaka, niedres un ogu kaudzīte. Oga tika iebāztā niedrē, gāmiji ievilkta pilnu vaigu ar gaisu un pūta tik spēcīgi, cik vien varēja, raidot ogu tik tālu un tik spēcīgi, cik vien varēja. Bija vajadzīga milzīga izturība, lai, stāvot ienaidnieka priekšā, iedzītu ogu dziļi niedrēs un ievilkto pēc iespējas vairāk gaisa, tāpēc gāmiji šo prasmi trenējās regulāri. Šādus gāmiņus viņu ciltsbrāļi sauca par ogupūtējiem.

Gāmijiem bija arī lielas lodes, kurās viņi lādēja priežu čiekurus un šāva tos uz ienaidnieku. Bija vajadzīgi divu vai trīs gāmiju pūliņi, lai izvilktu šādas lodes stropa gumijas gumiju. Šos gāmiņus sauca par čiekuršāvējiem.

Tā, gāmju armija devās gājienā, pūzdama taures un dārdēdama bungas. Pirms biezokņa armija sadalījās un sāka apiet ieleju no labās puses.

- Mēs uzvarēsim! - Gāmji kļiedza un dziedāja kaujas dziesmas.

Galvenie spēki devās tālāk - tos vadīja Hļups. Viņš kalna virsotnē izvietoja dažus savus padotos, kuri sāka skaļi trokšņot un izaicināt kumbriķus uz kauju. Nebija vajadzīga ilga mudināšana, un Hrjamsa armija, tērpusies zilos šortos un žaketēs, ar niedrēm un ložām uz pleciem, devās ārā no ciemata. Kumbriķi ātri uzkāpa kalnā, metamo niedru ogu attālumā, un sāka visai veiksmīgi apšaudīt ar ogu lodēm mazskaitlīgo gāmiju priekšpulkus. Taču tad Hļups uzbruka ar galvenajiem spēkiem, un sākās bezkaislīga ogu un čiekuru cīņa. Abas armijas viena otrai taisīja grimases, čīkstēja, trokšņoja un kļiedza.

Vecais Hļups, lai gan nebija jauns vīrs, tomēr bija lielisks ģenerālis, ko atzina visi cilts locekļi. Hļups bija pieredzējis, tālredzīgs un vēsu prātu apveltīts ar daudzām kaujām.

- Tātad, - sāka karalis, ar zariņu zīmējot uz zemes kumbriķu ciema un apkārtnes karti, ko Fuksijs, Jumbo un Čupoks bija redzējuši iepriekš, - mēs neuzbruksim ciemam, jo tas ir labi apsargāts un viegli aizsargājams. Mēs piespiedīsim viņu armiju iziet mums pretī, izvietojot nelielu daļu savas armijas uz kalna iepretim ciematam. Kad kumbriķi, mūsu nelielā skaita maldināti, sāks kāpt kalnā, mēs iesaistīsim

trīs ceturtdaļas savu spēku un novērsīsim visu viņu uzmanību. Tajā laikā neliels spēks nolaidīsies pa virvēem lejup pa kalniem prom no kaujas vietas un uzbruks ienaidnieka grupai no sāniem.

- Kas ir gatavs kļūt par izlūku? - karalis apskatīja visus sanākušos.

Tajā laikā Fuksijs atvairīja ap viņu lidojošo bišu. Karalis Hļups saprata Fuksija vicinotās ķepas kā vēlmi kļūt par varoņu izlūku.

- Fuksijs, - svinīgi paziņoja karalis, - es ieceļu tevi par raķetes pilotu un dodu tev iespēju veikt ātrgaitas gaisa izlūkošanu! Neļauj mums vilties!

- Jā, mans karalis! Un kā mēs veiksīm izlūkošanu? - Fuksijs jautāja, bišu dēļ neko nesaprazdams no valdnieka runas.

Karalis Hļups atvilka elpu un, padomājis par to, iesaucās:

- Atceros senču leģendu, viņi teica: ja paņem saldā gāzētā ūdens pudeli un ieliek tajā piparmētru tableti, pēc divām sekundēm no pudeles izsprāgst spēcīga sodas strūkļa. Ja mēs pie pudeles piestiprinām raķešu pilotu-izlūku, šī sodas strūkļa var pacelt gaisā gan pudeli, gan arī raķešu pilotu.

- Es virsu pudelei?! - Fuksijs nobālēja un nogāzās ceļos karaļa priekšā. - Es baidos, kas notiks, ja pudele eksplodēs?!

- Viss būs labi! - karalis viņu iedrošināja. - Tu būsi varonis!

Jumbo, Čupoksa un pārējo gamiju ķīķināšanas pavadīts, Fuksijs skumji aizvilkās, lai savāktu savu ekipējumu.

Pēc piecām minūtēm viss bija gatavs: uz pjedestāla bija novietota liela pudele sodas, Fuksijs bija piesiets pie pudeles un gatavs iemest tajā piparmētras tableti.

- Paskaties, kumbriķi ir pacēlušies balonu! - Pēkšņi viens no gamijiem iekliedzās, rādot uz debesīm.

Visa cilts pacēla acis: debesīs lēni plūda grozs ar kumbriķiem, piesiets pie desas ādas, kas bija piepildīta ar gaisu. Tā kā āda bija noņemta no garas desas nūjas, izskatījās, ka debesīs peld parasta desa.

- Ha-ha-ha! - gāmiji smējās. - Paskaties: kumbriķiem ir GDS, gaisa desu spēki! Tagad kumbriķi noteikti mūs pārspēs ar saviem desu un sardeles baloniem!

Desu balona skats bija tik smieklīgs un pārsteidzošs, ka garām lidojošā vārna, paskatījusies uz to, ar tādu spēku ietriecās priedē, ka nobēra skujas un čiekuri.

No desu balona groza Kvasuļa paskatījās uz gāmiju armijas atrašanās vietu un sāka nodot novērojumus saviem biedriem, vicinot divus signālzīmodziņus sarkanā krāsā.

- Viņa ir izlūks!!! - kāds no gāmijiem saka kliegt. - Cik viltīgi! Viņa skatās uz mūsu karavīriem no augšas!

- Ātri piesieniet Fuksiju un palaižiet mūsu izlūku!!! - Kāds cits gamijs iekliedza pretī.

Fuksijs kļuva vēl bālāks, bet noturējās. Gāmiji iemeta piparmētra tableti pudeles kakliņā un ātri aizskrūvēja korķi.

- Kad man atvērt korķi, karali? - viņi jautāja Hļupam.

Hļups izvilka smilšu pulksteni no sava karaliskā apmetņa un, kustinot lūpas, pārdomāti uz to raudzījās.

- Uz skaitļa trīs atveriet! - pavēlēja Hļups. - Viens...! Divi...!

Visa ciltis klusēja, un Fuksijs bailēs klusi stenēja, un pēkšņi viņš saprata:

- Pagaidiet, kā es no debesīm atgriezīšos uz zemes? Vai esat par to domā...

- Trīs!!! - ierēcās Hļups un pamājināja ar ķepu.

Gāmiji atvēra korķi, un spēcīga strūkļa ar skaļu troksni un Fuksija sirdi plosošu kliedzienu aiznesa gāzēto raķeti augšup, iepriekš aplaistot stāvošos gāmijus ar saldām putām.

- Tiktiešām, kā Fuksijs nolaidīsies no debesīm uz zemi? - Jumbo jautāja. Bet neviens viņu nedzirdēja.

Tikmēr putojošā raķete ar Fuksiju sāka griezties pa līkumainu spirāli taisni uz balonu ar Kvasuļu.

Kumbriķi, ieraudzījuši putojošo raķeti ar Fuksiju, satraucās, sāka kliegt, vicināt ķepas un piesaistīja Kvasuļas uzmanību. Taču Kvasuļa bija pārāk aizņemta ar izlūkošanas datu pārraidi un pamanīja briesmas tikai tad, kad raķete ar Fuksiju cieši pietuvojās.

Kvasuļa nometa karodziņus un šausmās aizsedza seju ar ķepām, sodas raķete ietriecās desu balonā, siksna, ar kurām Fuksijs bija piesiets pie sodas pudeles, pārplīsa, un Fuksijs ielidoja grozā un nokrita tieši pie Kvasuļas kājām. Viņai nebija laika pajautāt, kas bija ievēdis neaicināto viesi viņas blimpas grozā, jo trieciena caurdurtā desas bumba sāka izlaist gaisa strūkļu, grozs strauji sasvērās, kas lika Kvasuļai gandrīz izkrist no tā, paspējot iekīerties ar ķepām aiz ārējas malas.

- Māmiņ, glāb mani! - Kvasuļja kiedza sirdi plosošā balsi.

Gāmiju un Kumbriķu ciltis sastinga šausmās un aizturējušas elpu vēroja, kā debesīs Kvasuļa karājas bezdibeņa malā uz uzsista gaisa balona, kliedz un raustās ar visu savu ķermeni, cenšoties uzrāpties atpakaļ augšā.

Tas bija Kvasuļas sauciens, kas ātri atgriezta Fuksiju pie prāta, citādi viņam būtu pagājis ilgs laiks, lai atgūtos no šāda trieciena. Fuksijs nekavējoties pieskrēja pie groza malas, noliecās lejā, bet, ieraugot zemi tik zemu, viņš šausmās atcirta un satvēra krūtis. Taču Kvasuļa turpināja izmisīgi kliegt, un Fuksijs beidzot pārvarēja bailes. Viņš atkal noliecās, aizsniedzās pēc Kvasuļas un, sasprindzināts, ievilka viņu grozā.

Gāmiji un kumbriķi aplaudēja un kiedza no prieka, ieraugot Kvasuļas glābšanas notikumu. Viņa koķetīgi pamāja viņiem ar ķepu, un ciltis ļaudis gaviļēja. Fuksijs sēdēja uz groza grīdas un trīcēja no bailēm.

- Kāds drosmīgs vīrs! Varonis! - gāmiji apsprieda Fuksija rīcību, atzinīgi mājot ar galvu un sajūsmināti klabinot mēles.

Visu laiku desu balona apvalks turpināja zaudēt gaisu, balons turpināja kristies, un pēc dažām minūtēm grozs pieskārs zemei. Kvasuļa izlēca ārā un graciozi paklanījās apstulbušajiem skatītājiem, bet Fuksijs turpināja sēdēt iekšā, trīcot no bailēm. Taču viņa ciltisbrāļi to saprata kā Fuksija ārkārtīgu kautrību.

- Kāds pieticīgs! Malacis, Fuksijs! - gāmiji čaukstējas un mirkšķināja.

14. nodaļa. Neizdevusies cīņa

Vērojot, kā drosmīgais varonis Fuksijs glābj Kvasuļu, gamiji un kumbriķi zaudēja kareivīgumu un pārtrauca cīņu, taču viņiem bija jāturpina cīņa - no kumbriķu ciema jau bija izlidojuši daudzi baloni ar kumbriķiem-bumbvedējiem. Tie bija kumbriķi, apmācīti liet saldo sīrupu un mest čiekurus uz ienaidnieku. Taču pats balonu skats pārsteidza gāmijus vēl vairāk nekā pirmajā reizē: tie visi bija izgatavoti no desu, cīsiņu un galerta apvalkiem.

Gāmiji, ieraugot šo smieklīgo cīņas tehniku, atvēra muti, un nākamajā sekundē viņi jau nekontrolēti smējās, turoties pie sāniem. Bet pēc brīža viņi vairs nesmejās, jo pār viņu galvām gāzās saldā sīrupa, priežu čiekuru un skuja.

- Ak tā!!! Ak, lūk, kā jūs to darāt?! - gāmiji sadusmojās un sāka likt saldās limonādes pudeles. Pēc brīža desmitiem pudeļu, sūkstoties un sļaujot saldas putas šāva debesīs. Tie lidoja plašā lokā garām gaisadesu baloniem, un saldā gāzētā rasa bagātīgi izlijās uz gāmijiem un kumbriķiem. No saldā mitruma daudzuma debesīs uzziedēja divas brīnišķīgi skaistas varavīksnes, un abas ciltis apbrīnā atvēra muti.

Mabasa un Kukvimba, sēžot desu-bumbiņu grozos, arī skatījās uz varavīksni un kļūdaini izlēja saldo sīrupu un čiekurus uz saviem kolēģiem kumbriķiem, kuri uzreiz bija sašutuši:

- "Kur tu ieļej sīrupu, tu, aklais? - kļiedza vieni.

- "Atver acis! - Otrie kļiedza un vicināja dūres.

- Ja tu nāksi lejā, es tev norāšu ausis! - Trešie bija dusmīgi.

Viņi nedzirdēja kļiedzienus un, lai iepriecinātu uzvarētājus, nometa kalnu ar konfeti un spīdumiem. Taču konfeti un spīdumi acīmredzot bija lieki - tie nokļuva uz kumbriķiem un gāmijiem, kas jau bija apsmērēti ar saldo sīrupu un priežu skujiņām.

- Tas drīzāk atgādināja šovu... - nopriecājās karalis Hrjams, stāvēt uz pilskalna un caur binokli lūkojoties uz saviem kareivjiem. - Klauni pret komiķiem...

- Šī nav cīņa, bet gan špito-cirks... - drūmi piebilda karalis Hļups. - Viņiem vajadzētu būt cirkā, nevis cīnīties. Karēvjī...

Beidzot gāmiji un kumbriķi ieraudzīja cīņas bezjēdzību, un abas puses izsūtīja parlamentāriešus ar baltiem kabalakatiņiem uz garām nūjām.

Sarunu dalībnieki vienojās, ka abām armijām šodien bija laba cīņa un ka var pieņemt neizšķirtu, un vienojās par neuzbrukšanu. Gan gāmiji, gan kumbriķi, skatoties viens uz otru, smējās: jo nosmeretu ar konfeti un spīdumiem zvēru skats, kuri bija aplieti ar sīrupu, izraisīja smieklus un jokus bez ļaunprātības. Kumbriķi sāka sakopt savu ciematu, bet gāmiji devās uz savu, un katra cilts jutās pārliecināta, ka viņi ir uzvarētāji, bet viņu pretinieki ir tikai iesācēji karā un glēvulīši. Fuksijam, Jumbo un Čupoksam bija garš ceļš uz mājām, kam sekoja netīro un saldo drēbju mazgāšana.

15. nodaļa. Plūdi

Vasara bija pagājusi, un bija pienācis rudens. Spēcīgās lietavas kļuva arvien biežākas, un ciema iedzīvotāji ilgstoši sēdēja savās būdīnās pie siltām krāsnīm. Kādu dienu, kad lietūs uz pusdienlaiku apstājās, gāmiji-sargi atgriezās ciematā un ziņoja par sarežģīto situāciju ieļējā pie kumbriķu apmetnes. Izlūki pastāstīja, ka

pēc spēcīgām lietavām ielejā plūstošā upe ir izgājusi no krastiem un draud applūdināt kumbriķu ciemu, jo īpaši tāpēc, ka uz ciematu ved nesenās kaujas laikā izraktais ceļš. Kumbriķi, no visiem spēkiem, rok kanālu, lai novirzītu ūdeni, un būvē aizsprostus, bet viss veltīgi - nav ne laika, ne enerģijas. Ciemata cilts bija sašutusi par šo ziņu.

Daži īgņas, tostarp Vostriks, smējās par savu neseno pretinieku nelaimi, taču lielākā daļa zvērēnu līdzjūtīgi izturējās pret saviem līdzgaitniekiem. Plūdi bija liela nelaime.

Vecais Hļups domīgi klusēja un staigāja pa centrālo laukumu, kratīdams galvu un pārdomādams savu lēmumu. Pēkšņi Fuksijs vēlējās uzrunāt cilti. Viņš pagaidīja, kamēr visi iedzīvotāji bija sapulcējušies, noklēpojās, vilcinājās un, sakārtojot kreklu, nolēma runāt.

- Vecākais atceras, ka reiz mēs bijām viena cilts. Jā, ir pagājuši daudzi gadi, kopš gāmiji un kumbriķi izšķīrās, mūsu un viņu kažoki ir kļuvuši nedaudz atšķirīgu nokrāsu, viņi dzīvo tālu prom, mēs vairāk karojamies, nekā sadzīvojam, un viņu šorti aizpogājas savādāk nekā mūsu... Bet iekšēji mēs joprojām esam viena meža tauta, tāpēc mums ir jāpalīdz saviem meža brāļiem! Ja mēs nepalīdzēsīm, ūdens izskalos ciemu, un Kumbreki paliks bez pajumtes; tuvojas ziema, un viņiem nebūs laika būvēt jaunas mājas. Kumbriķi būs vienkārši lemti bojāejai. Mēs nevaram viņus pamest! - Fuksijs pabeidza savu aizkustinošo runu.

- Viņiem ir arī skaistas meitenes! - no pūļa piebilda Jumbo .

- Un viņu karalim ir foršs vārds! -piebilda Čupoks.

Cilts vienprātīgi murmināja, un vecais Hļups ar atzinību skatījās uz Fuksiju. Gāmiji atkal devās karagājienā, taču šoreiz tas nebija militārais karagājiens.

Kumbriķi vairākas dienas bija rakusi grāvi, lai novadītu ūdeni no pārplūdušās upes. Lai gan Kumbroķi nepārtraukti raka, viņiem acīmredzami nebija laika, un ciemu varēja applūdināt jebkurā brīdī. Visas vērtīgās mantas tika iekrautas uz zaru plostiem, un iedzīvotāju evakuācijai tika sagatavotas piepūšamās laivas. Daudzi dzīvnieki jau bija sabrukuši no noguruma. Viņu purni, kažoks un tērpi bija klāti ar gļotainiem, lipīgiem dubļiem. Kukvimba, kas kopā ar draudzenēm rakusi grāvi un veikli vicinot ar lāpstu, pēkšņi uz kalna pamanīja figūras. Viņa noslaucīja ķepas ap šortiem un tad noslaucīja acis. Kukvimba saprata, ka bija ieradušies gāmiji.

- Mabasja, Kvasuļa, skatieties, kas ir uz kalna! Ko viņi grib?

- Ak, tie huligāni! Viņi ir atnākuši, lai smieties par mums! Roc... - Mabasja murmināja, apsēdās uz zemes, sašņukstēja, noslaucīja degunu ar ķepu un sāka raudāt.

Bet Kvasuļa smagi nopūtās un turpināja ar lāpstu rakt mitru, šļakstošu zemi.

Tagad visa Kumbriķu cilts pamanīja kustību uz kalna un apturēja darbu.

- Gāmiji lurķo, - kāds nomurmināja.

- Nav īstais laiks, lai viņi nāktu smieties," skumji piebilda cita balss.

Ķēniņš Hriams, kurš neizskatījās pēc karaļa, pārtrauca rakt, noslaucīja no sejas netīrumus un sviedrus un, atspiedies uz lāpstas, aizdomīgi lūkojās uz nelūgtajiem viesiem. Viņš ar nopūtām iedzina rīku zemē un iztaisnoja plecus, vēroja gāmijus. Kvasuļa stāvēja viņam blakus.

Viesi Hļupa vadībā jau bija nokāpuši no kalna un tuvojās ciematam.

- Sveiki, draugi! - atskanēja skaļa balss no Hļupa. - Vadoni Hriams, mana cieņa! Es noņemtu savu vainagu, lai jūs sveiktu, bet jau sen to nespēju izdarīt. Atklāti sakot, šad un tad nedaudz sāp. Es redzu, ka tavš ciemats sataisījies jūras kruīzā?

- Jā, tieši tā! - Hriams atbildēja.

- Mēs varam palīdzēt atrisināt šo problēmu. Patiesībā tieši tam mēs esam šeit.

- Mēs būsim jums parādā, paldies! - Hriams emocionāli atbildēja.

- Nebusiet, mēs esam viena ģimene, neskatoties uz dažiem pārpratumiem, kas mums ir bijuši pagātnē. Ķeramiem pie darba, puisi! - Viņš iesaucās, atlocīja sava karaliskā krekla piedurknes un devās uz ciematu. Puiši ar lāpstām un maisiem skrēja viņam pakaļ.

Nopietni noskaņotā gāmiju ciltis ķērās pie darba. Entuziasma pilnie kumbriķi ar dubultu enerģiju ķērās pie rakšanas un līdz vakaram paspēja izveidot apvedceļa grāvi, pirms ūdens izplūda no upes. Lietus bija beidzies.

Saulrietā, ko izgaismoja rietošais saules sarkanais disks, abas ciltis stāvēja kalna nogāzē un ar nogurumu vēroja, kā duļķaini, dubļainas straumes ūdeņi plūst, aiznesot visu, kas tiem bija ceļā, bet apejot ciematu. Kumbriķu mājas bija izglābtas. Tuvojoties krēslai, gāmiji un kumbriķi sāka cits citu apsveikt, apskaut un paplaukšķināt pa pleciem viens otru. Daži no kumbriķiem raudāja no laimes.

- Un tagad mums būs vislielākā ballīte, kādu mežs jebkad ir redzējis, vai arī es atkāpšos no vadoņa amata! - paziņoja Hriams visai ielejai, briesmīgi noguris, bet laimīgs un mierīgs .

Kumbriķi uzaicināja gamijus uz mielastu savā ciematā, iekūra ugunsķurus un sāka klāt garus galdus. Ugunis un lampas to padarīja gaišu kā dienu.

- Jāatzīst, ka jūs neesat nemaz tik slikti puisi! - Mabasja sacīja Jumbo, kurš sēdēja viņai blakus.

- Paldies! - Jumbo satraukti iepīkstējās.

- Nu... arī jūs... labi... - Mabasja atbalstīja Fuchsiju.

Blakus viņiem bija dažas tukšas sēdvietas, un tajās sēdēja divi Kumbriķi, acīmredzot brālis un māsa.

- "Mani bērni!" atskanēja prieka pilns kliedziens, kas aizskandināja pūļa troksni. Tā bija tante Skrabele.

- Mamma, kas tas ir? - Fuksijs apjucis jautāja.

- Pusja!!! Persik!!! - Tante Skrabele nopriecājās un metās apskaut tos pašus kumbriķus, brāli un māsu. Pirms daudziem gadiem pazudušās Pusja un Persik, kuras kā mazuļus mežā atrada kumbriķu ciltis un atstāja dzīvot kopā ar viņiem. Brālim un māsai pievienojās Fuksijs, un tad apskāvienī un kora dziedāšana izplatījās pa visu ciematu. Tas bija jau otrais brīnums vienā dienā. Svētki un svinības ciematā turpinājās līdz rītam, līdz nogurušie gāmiji un kumbriķi aizmiga.

16. nodaļa. Palīdzība cilvēkiem

Kumbriķu ciemata glābšanas svinības ilga vairākas dienas. Ciltis svinēja šo notikumu, nepārtraukti apmeklējot viena otru. Vispirms kumbriķi devās pie gāmijiem, tad gamiji pie kumbriķiem, pēc tam visi nejauši sāka viens otru apciemot, un pēc pusotras nedēļas bija grūti pateikt, vai ciematā bija vairāk gāmiņu vai vairāk viesojošos kumbriķu.

Tajā brīdī atkal parādījās Homka un Rozīte. Tie parādījās kā meža gari no rīta miglas, ar ķepam noraujot rasu uz zāles. Sākumā mazie gāmiņi domāja, ka viņiem rēgojās, ka tās ir pusotru nedēļu ilgušo svinību sekas. Bet kāmītis un papagailene neatlaidīgi tuvojās ciematam, pierādot savu patiesumu.

- Kas notika?! - jautāja Čupoks, kurš bija pārvarējis izbrīnu agrāk nekā pārējie.

- Nē, mans draugs, mēs ieradāmies pēc savas brīvas gribas! - teātriski izrunāja Homka. - Vai jums ir ūdens nogurušajam ceļotājam? - kāmītis jautāja, izstiepis ķepas pēc kafijas tases. Čupoks atviegloti nopūtās, atdeva viesim kafiju un aizgāja pagatavot jaunu.

- Cilvēki ir nelaimē, - sacīja Homka, iedzerot malku no savas krūzes, - pēc plūdiem pilsētā ir cietušas daudzas mājas, arī augstā pils ar torņiem, kuru cilvēki sauc par "Pasaku muzeju" un kuru apmeklē gandrīz visi pilsētas iedzīvotāji, īpaši bērni un daudzi tūristi.

- Mēs dzirdējām, kā saimnieki sarunājās. Tā ir ļoti svarīga ēka visiem iedzīvotājiem, taču plūdu dēļ daļa ēkas ir sabrukusi un atrodas avārijas stāvoklī. Ja ēka netiks ātri salabota, tā sabruks," piebilda Rozīte.

- Tagad cilvēki visā pilsētiņā vāc naudu steidzamiem remontdarbiem, bet īpašnieki apgalvo, ka pilsētiņas iedzīvotājiem nav tik daudz naudas un ēka ir nolemta nojaukšanai," turpināja Homka.

- Tad es atcerējos, ka jūs, Lielie dārgumu meklētāji un vērtslietu meklētāju, varenā gāmiņu cilts, jau daudzus, daudzus gadus palīdzat cilvēkiem. Varbūt arī šoreiz varat palīdzēt? - Rozīte atkal piebilda.

- Vai jums ir pietiekami daudz dārgumu, lai glābtu ēku, kas cilvēkiem ir tik svarīga, ka par to runā visa pilsēta? - Homka ar cerību jautāja.

Cilts klusēdama noskatījās uz Hļupu, un vecais karalis pavirzījās uz priekšu.

- Daudzus gadus mēs esam krājuši un glabājuši dārglietas, un, manuprāt, tur ir pietiekami daudz dārgumu. Bet, ja arī ar to nepietiks, mums ir jauni draugi - kumbriķi, kuru mērķis ir palīdzēt cilvēkiem. Un viņi palīdzēs mums,- pārliecinoši sacīja Hļups un atspiedās uz savas nūjas. Hriams apstiprinoši pamāja ar galvu.

Gāmiņu cilts atzinīgi murmināja, atskanēja saucieni "Tas ir pareizi!", "Palīdzēsim cilvēkiem!". Taču neviens nezināja, kur atrodas ēka, kurai nepieciešams remonts, un kur nogādāt dārgumus. Protams, mūsu vecie draugi Fuksijs, Jumbo un Čupoks brīvprātīgi pieteicās izpētīt šo vietu. Viņi tik ļoti vēlējās parādīt savu izveicību un veiklību izpētē, ka cilts bez ierunām piekrita viņiem dot šo iespēju. Pēc ilgām pārdomām tika nolemts doties izlūkos dienas laikā.

17. nodaļa. Izlūkošana pilsētā un dārgumu nogādāšana "Pasaku muzejā"

- Izpētes atslēga ir maskēšanās! - Fuksijs dziļdomīgi sacīja, paceļot rādītājpirkstu.

Fuksijs, Jumbo un Čupokss stāvēja un skatījās uz cilvēku drēbju kaudzi, ko bija atnesuši visi gāmiju cilts iedzīvotāji. Dažas minūtes to pārmeklējuši, draugi izvēlējās bērnu brūno mēteļi, paklupušas zilas kurpes, indīgi dzeltenu rūtainu šalli, zaļus cimds un lielu melnu virsjaku. Bet pat bērnu mēteļi bija tik lieli. Kāds ierosināja, ka Fuksijam vajadzētu nostāties uz Čupoka pleciem un Jumbo uzkāpt augšgalā. Viņi tā arī izdarīja, un mētelis lieliski derēja. Piramīdas augšpusē tika uzvilks lakats un uzlikts puteklains cilindrs, bet Jumbo tajā bija pilnīgi paslēpies, tāpēc viņi nolēma galvassegā izgriezt divus caurumus - acīm.

- Melnajā cilindrā, senlaicīgā tērpā, es ļoti steidzos uz pilsētas svētniem," Homka dziedāja kaut kur dzirdētas rindas un atbalstīja tērpu.

Gāmiju cilts ķiķināja par smieklīgo piramīdu, kas vairāk atgādināja dārza biedēkli, nevis cilvēku, taču citu variantu nebija.

- Maskejums ir diezgan īpatnējs, tāpēc esiet uzmanīgi," Hļups uzmundrināja izlūkus.

Gāmiji Homkas un Rozītes pavadībā nonāca pilsētas nomalē, kur viņi uzkāpa tajā jocīgajā tērpā.

- Nu, ir pienācis laiks doties mājās! - Jumbo vēlējās atvadīties.

- Es šo piedzīvojumu nepalaidīšu garām, - Homka atbildēja.

- Piedzīvojumu meklētājs atradies, nomurmināja Rozīte paskatoties uz kāmīti, bet arī palika ar draugiem.

- Tad uz priekšu! - No mēteļa iekšpuses atskanēja Fuksija balss.

- Ej, - piebilda Čupoks, nedaudz sasprindzis un uz saviem varenajiem pleciem uzvilcis konstrukciju no mēteļa un gāmijiem uz saviem varenajiem pleciem, lai dotos uz pilsētu.

Čupoks paņēma katrā rokā nūju, lai noturētu līdzsvaru. Vecas virves galu, kas tika atrasts viņa mēteļa kabatā, viņi piesēja pie Homkas apkakles, bet otru galu piesēja pie nūjas - tas izskatījās pēc mājdzīvnieka pastaigā un kāmjā uz pavadas, bet visiem saimniekiem ir savas dīvainības. Rozīte sēdēja uz mēteļa tērtā tēla pleca. Tas bija brīnišķīgs skats. Piramīda brīdi stāvēja un tad devās tālāk. Pēc dažām minūtēm, rīta saules gaismā, viņi jau gāja pa pilsētas bruģētajiem ceļiem. Garāmgājēju bija maz, un nevienu īpaši neinteresēja smieklīgā figūra mēteļi, ietinusies šallē un vecmodīgā cilindrā.

Lai gan daži cilvēki uz ielas, ieraugot veco uzvalku, izbrīnīti skatījās, un daži pat skrēja pāri ielai.

Mēteļi tērtā figūra soļoja svārstīgi, ik pa brīdim atliecoties uz priekšu vai atpakaļ, šūpojoties no vienas puses uz otru. Tomēr nūjas Čupoksa rokās ļāva figūrai kustēties salīdzinoši vienmērīgi.

- Viens, divi, trīs! Vai jūs mani dzirdat? - Jumbo mēģināja izveidot savienojumu piramīdas iekšpusē.

- Trīs, divi, viens! Es tevi labi dzirdu! Sveiki, Čupoks, mašīntelpa, vai jūs mani dzirdat? - Fuksijs bija labā noskaņojumā, lai gan neko neredzēja un neko nevarēja izdarīt.

Čupoks nesa divus draugus un kaudzi drēbju un nebija noskaņots uz jokiem, taču viņam bija jāatbild.

- Dzirdams labi, ko jūs redzat, kur iet? - Čupoks soļoja mērenā tempā.

- Mašīntelpa jautā, kurp doties? - Fuksijs padeva jautājumu no apakšas uz augšu.

Jumbo pieķērās pie cilindrā izgrieztajiem caurumiem, pagrieza to pa kreisi, pa labi un skaļi čukstēja uz leju:

- Ejam taisni uz priekšu, priekšā ir pilsētas galvenais laukums!

- Vai laukumā ir saldējums? - Čupoks bija sviedrains un izsalcis, tāpēc labprāt paēstu.

-Un es gribētu apstāties, lai kaut ko paēstu, esmu noguris," Homka teica.

Grupa izgāja laukumā, un Jumbo sāka grozīt savu cilindru meklējot saldējuma stendu. Čupoks, ieraudzījis saldējuma vīru, pakustināja savu cilindru.

- Vienu... krem-brule! - Rozīte jautāja, kad viņi jau bija pie saldējuma stenda.

- Vai piekrītat savam putnam? - neizpratnē jautāja saldējuma vīrs, kupls vīrs ar ūsām pavāra priekšautiņā. Piramīdas pārklājējs knapi klanījās klusēdams. Viņam no piedurknes izkrita monēta. Saldējuma vīrs turēja rokās lielu konusu ar baltu virsu. Tikpat klusi dīvainais mētelis cilindrā paņēma saldējumu ar savu tukšo piedurkni un atkāpās malā, un krem-brule konusiņš vispirms noslēpumaini pazuda kaut kur viņās drēbju krokās, tad atkal parādījās krietni īsāks, bet pēc brīža pazuda pavisam: visas trīs iekšējās piramīdas daļas to apēda, neaizmirstot dalīties ar aizsegu grupu, "kā mīti uz pavadas" un "savu putnu".

- Nu, kur mums meklēt to pili ar torņiem, ko sauc par "Pasaku muzeju"? - Čupoks jautāja.

- Tur tas ir! - atbildēja Rozīte un norādīja uz lielu, skaistu ēku vecas pils formā.

Draugi aplūkoja milzīgo, grezno pili ar lieliem un maziem tornīšiem un daudziem krāsainiem karogiem, karodziņiem un vimpelēm.

- Nu, mērķis atrasts, mums jāatgriežas mežā," sacīja Fuksijs. - Un jums, - viņš sacīja Homkam un Rozītei, - jādodas mājās, pirms Sofija saprata, ka esiet pazuduši.

- Jā, pietiekami daudz piedzīvojumu vienai dienai," piekrita Homka.

Atgriežoties ciematā, gāmiji dalījās ar redzēto.

Stundas laikā visi dārgumi krātuvēs jau bija sašķiroti, sakrauti lādēs un saskaitīti. Gredzeni, kaklarotas, aproces, rokassprādzes, brošas, auskari un citas zelta un sudraba rotaslietas bija pazaudētas un aizmirstas, un dārgakmeņu mirdzuma pietika, lai apžilbtu. Uz kumbriķu ciemu tika nosūtīts ziņnesis ar vēstījumu, ka pienācis laiks nogādāt arī viņu dārglietas.

Kumbriķi ieradās uzreiz, un visu nakti abas ciltis nesa dārglietas no meža uz pilsētu, kur ar vislielāko rūpību visi dārgumi tika salikti lādēs lielās zāles vidū, tajā augstajā, skaistajā pilī ar tornīšiem, kurai bija steidzami nepieciešams remonts.

Tad gāmiji un kumbriķi ātri un neuzkrītoši pameta pilsētu, atvadoties meža malā un dodoties uz saviem ciemiem.

18. nodaļa. Cilvēki vairāk tic brīnumiem nekā meža iedzīvotāju palīdzībai.

Bija atvasara, un atkal tā pati ģimene bija izbraukumā meža malā: tētis, mamma, brālis un māsa, Vitja un Sofija.

Visi jautri pavadīja laiku, un tētis pastāstīja bērniem, ka nesen noticis īsts brīnums: plūdus cietušais "Pasaku muzejs" pēkšņi saņēmis līdzekļus remontam - nezināmu labvēļu ziedotas rotaslietas. Tas bija tik dīvaini un noslēpumaini, ka par to rakstīja laikrakstos.

- Tēt, vai šos dārgumus nevarēja iestādīt gāmiji? - Zēns jautāja.

- Vai kumbriķi? - Viņa mazā māsa piebilda.

- Nē, protams, ka nē, mani mīlie! - Māte atbildēja, apskaujot bērnus.

- Tas droši vien bija kāds no cilvēkiem, kas to izdarīja! - Tētis piebilda.

Bērni atkal sāka skriet pa izcirtumu, un pēkšņi zēns priecīgi iesaucās:

- Mamma! Tēt! Esmu atradis savu kravas automašīnu, ko pazaudēju vasarā! - Zēns paņēma kravas automašīnu un parādīja to vecākiem.

- Nu redz, tie nebija gāmiji, kas aizvilka! - Tētis jokoja, un mamma smējās.

Vakarā laimīgie bērni un viņu vecāki iekāpa mašīnā un devās pilsētas virzienā.

Tiklīdz motora troksnis norima un mašīna pazuda no redzesloka, no augstajiem dzeltenajiem krūmiem parādījās Fuksijs, Jumbo un Čupoks. Fuksijs paskatījās automašīnai aizbraucot un sakārtoja bikses.

- Zēl, ka neviens nezina par mūsu rīcību, - sacīja Fuksijs un paskatījās uz draugiem.

- Mēs esam slepenie varoņi, kas slēpjas meža biezoknī! - Jumbo lepni sacīja.

- Un mums nav vajadzīga slava, tā sagādā tik daudz nepatīkšanu," Čupoks piebilda, "Intervijas avīzēs, autogrāfi, daudz fanu..."

- Jā, labāk, lai gāmiji paliek cilvēkiem nezināmi. Vismaz pagaidām," piekrita Fuksijs. - Vai sākam meklēt pazaudētos dārgumus?

Jumbo un Čupoks piekodināja un sāka apsekt atpūtas vietu, kā to bija darījuši jau daudzus gadus. Un Fuksijs atrada zālē ledenīti un, klusi izvilkis to no iesaiņojuma, sāka slepus no draugiem to laizīt, šķielēdams no baudas.

BEIGAS